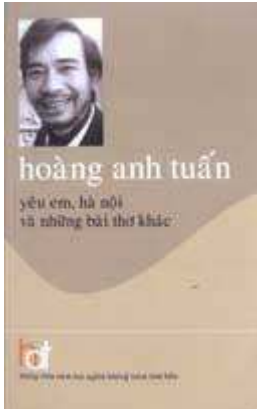

YÊU EM, HÀ NỘI

và những bài thơ khác

Hoàng Anh Tuấn

bìa: Khánh Trường
trình bày: Huỳnh Ngọc Diệp
mở: Phạm Việt Cường
khép: Nguyễn Xuân Thiệp
ấn hành tại Hoa Kỳ

Hoàng Anh Tuấn sinh ngày 7-5-1932 tại Hà-nội. Ngoài làm thơ, viết văn, viết kịch (Ly Nước Lọc, Hà Nội 48), ông còn là đạo diễn điện ảnh.

*1949 Đi Pháp du học
1954 Lập gia đình
1958 Về Việt Nam, cộng tác với các tạp chí văn nghệ, cùng nhiều tuần báo và nhật báo ở Sài Gòn
1965 Quản đốc đài phát thanh Đà Lạt
1975 Tù cải tạo về tội phản động
1979 Trở lại Paris
1981 Qua Mỹ. Hiện đang sống ở San Jose, California*

Mở

Phạm Việt Cường

Khi nhà thơ Nga Maldelstam trở lại Petersburg của những ngọn đèn đường vàng ệch như “lòng đỏ trứng,” ông không còn tìm thấy những người quen và khung cảnh cũ. Thức trắng đêm bên khung cửa sổ, với quyển sổ điện thoại vô ích trên tay, ông chờ đợi. Nhưng những người thân yêu của ông không bao giờ trở lại thành phố thảm đạm đó nữa.

Hoàng Anh Tuấn là một người may mắn hơn. Những kỷ niệm của ông tươi sáng và hạnh phúc, tựa khối ngọc, lấp lánh mãi trong giấc mơ muôn mầu huyền ảo của riêng mình. Những ấn tượng của ông về Hà Nội, vào lúc vừa bắt đầu đời sống, đã kết tinh thành một mô thức vĩnh viễn, vượt trên không gian và thời gian; gần gũi và sống động như hơi thở và máu huyết.

Đẩy cánh cửa sổ ở San José, lập tức nhà thơ của chúng ta đã ở ngay giữa lòng Hà Nội lãng đãng thu vàng. Chỉ cần khẽ đưa tay ra là ông có thể chạm vào “tà áo vân nền

nã” của Hà thành thanh lịch. Chỉ nghiêng đầu lắng tai một chút, nhà thơ có thể nghe ra tiếng xôn xang của vòng bầy chiếc trên cườm tay ngà Hà Nội hay tiếng rao quả nơi cuối phố Sinh Từ. Hoặc nao nao mà nhận ra tiếng con chim vành khuyên vẫn hót bên cửa sổ ngôi nhà cũ. Chỉ cần nhắm mắt tưởng tượng là nhà thơ có thể nếm trải đủ mùi vị chua ngọt của quả nhót hay quả sấu năm nào. .. Và tất cả những cảm giác sống động này được bao bọc trong một không gian thấm đẫm mùi hoàng lan hay mùi hương cốm mới...

Với Hoàng Anh Tuấn, Hà Nội không chỉ là một địa danh, một thành phố, một thủ đô. Hay đơn thuần là nơi ông đã sinh ra và lớn lên nữa. Ông đã nhân hình hóa Hà Nội thành một con người bằng xương thịt... Nói cho đúng hơn, đó còn là tên gọi khác của người thiếu nữ xa xưa đã phá vào tâm hồn ông khói sương lãng mạn của mối tình đầu. Một cách vô thức, ông đồng nhất hóa tình yêu ông với người con gái năm xưa, với tình yêu Hà Nội. Hà Nội chính là Em. Tình yêu Em chính là tình yêu Hà Nội. Không thể tách rời hay phân biệt. Cái cách ông gọi thành phố tuổi trẻ của mình mới trân trọng và âu yếm làm sao, qua tựa một bài thơ: Yêu Em, Hà Nội.

Những bài thơ của Hoàng Anh Tuấn là cuộc hành trình trở về với quê hương, tuổi thơ, và mối tình đầu thơ dại. Bằng sự hoài vọng của một tâm thức trong sáng, thiết tha và đôn hậu. Dù ở chân trời góc bể nào, ông vẫn mang theo bên mình những hình ảnh, âm thanh, mùi vị mà đời sống và tình yêu đã dâng tặng cho ông thuở trước. Và trong chuyến đi rời xa Hà Nội một quãng thời gian lâu dài đến vậy, dù đã băng qua những kinh thành rực rỡ ánh đèn hay những thủ đô náo nhiệt ngựa xe, ở mọi nơi chôn dung dưỡng ông đọc đời sống... ông vẫn không lãng quên góc cô thành ngàn năm văn vật của riêng mình. Những đỉnh nhà chọc trời cao vút kia không che khuất nổi một góc trời quê cũ. Năm tháng và sự cách xa quyện vào nhau thành một thứ phù sa kỳ lạ, bồi đắp thêm mãi vào tâm hồn ông lớp dưỡng chất tình yêu màu mỡ. Những ấn tượng thời mới lớn đã khắc ghi vĩnh viễn vào tâm hồn ông hình ảnh một đất thánh huyền hoặc, tạo thành bối cảnh chính cho những cảm hứng thi ca của ông. Suốt đời.

Mãi mãi Hoàng Anh Tuấn đứng trên ngọn tháp thanh xuân cao ngất, với những giấc mơ đẹp để đó mà ngắm nhìn thế giới. Xuyên thấu qua lớp khói sương phôi pha của thời gian, ông nhìn thấy thật rõ bầu trời Hà Nội năm nào, nhìn thấy trọn vẹn mối tình thơ ngây và nhìn thấy chính đáng điệu của mình, hết như mấy mươi năm xưa, không hề thay đổi.

Chưa bao giờ nhà thơ đánh mất Hà Nội, tình yêu và tuổi trẻ! Tất cả vẫn nguyên vẹn trong ông. Tất cả như bài ca đan dệt vào thời gian, dào dạt mãi, không bao giờ tắt nghỉ.

Hoàng Anh Tuấn khác với nhà thơ yếu tử Maldelstam, vì sức mạnh của mối tình Hà Nội đã thu ngắn khoảng cách không gian và thời gian, như thể đối với ông, cuộc chia tay chỉ mới xảy ra chiều hôm trước.

Nếu ông có dịp, một lần nữa, trở lại, lóng ngóng đứng chờ, bên lề đường cỏ xanh năm cũ, trong một sớm mai nào đó ... thì xin ông hãy yên lòng. Vì tôi tin chắc rằng nàng công chúa của ông lại sẽ đi ngang qua. Giống hết ngày cũ. Như lần ông mười bảy tuổi chia tay Hà Nội. Như thể hơn năm mươi năm chưa hề trôi qua, kể từ buổi tình sương

mộng寐 đó. Và ông tin đi, lần này nàng sẽ dừng lại, vẫn nhìn ông lần đầu tiên và đưa bàn tay ngà cho ông cầm lấy, hết như điều ông mơ ước:

Hà Nội yêu, xin cầm tay lần nữa....

Phạm Việt Cường

Yêu Em, Hà-nội **Yêu Em, Hà-nội**

Hà-nội yêu, anh vẫn yêu muốn khóc
Mấy chục năm, xa đến mấy nghìn năm
Giã từ em -mười bảy tuổi- một lần
Thu rất mỏng, mưa hững hờ đẫm lá

Hà-nội yêu, áo lụa ngà óng ả
Thoáng khăn san nũng nịu với heo may
Hai ngón tay nhón một trái ô mai
Chiếc răng khênh xinh nụ cười cam thảo

Hà-nội yêu, mối tình đầu khờ khạo
Em nhận thư, anh ngây ngất tủi mừng
Khi về nhà, cười nụ với câu thang
Một tuần lễ, vui như ngày thi đỗ

Hà-nội yêu, côm Vòng đơm gió nhỏ
Nên mùa Thu kín đáo khép tà mây
Ván giải gianh, có một lúc bàn tay
Vờ năm sỏi với lòng anh hồi hộp

Hà-nội yêu, đẹp Trung Vương mái tóc
Chiếc kẹp nghiêng, ba lá nép vào nhung
Miếng sấu xanh đừng chua quá ghê răng
Em hóm hỉnh, chiếc mũi xinh chun lại.

Hà-nội yêu, liễu hện hò nắng mới
Hện hò em anh bồi rối chim khuyên
Nào có bao giờ anh được thơm em
Nên dáng liễu còn u sầu vạn thuở

Hà-nội yêu, xin cầm tay lần nữa
-một lần thôi cho vừa đủ hai lần-
thêm ngày xưa hạnh phúc rất thiên thần
anh chết lặng trong tình yêu công chúa

Hà-nội yêu, vẫn y nguyên tưởng nhớ
Nên nghìn năm vẫn ngỡ mới hôm qua
Bóng hoàng lan, sân gạch mát sau nhà
Còn vương vấn trong những bài thơ cũ

Bài Thơ Còn Lại

Bước rất nhẹ như mây mềm dưới gót
E nắng buồn làm rối tóc mưa ngâu
Em tìm anh nước uồn nhịp ven cầu
Năm tháng cũ rộn tình xưa tình thức
Em vẫn bé, anh vẫn còn ngây ngất
Màu áo hường còn gọn sóng âm thanh
Mắt thuyền qua nên nón vẫn nghiêng vành
Chân cuống quýt nên guốc ròn gõ cửa
Anh mở vội cả nghìn lần hơn hờ
Cho hồn nhiên, mắc cỡ với hoài nghi
Em cúi đầu và lặng lẽ bước đi
Từ hôm ấy cửa nhà anh bỏ ngõ
Bước rất nhẹ như hường qua sắc đỏ
Nhu màu trời len lén bước vào xanh
Nhu thời gian vò nát lá thư tình
Bước rất nhẹ như vẫn còn đứng lại
Bước rất nhẹ như mùa Thu con gái
Nhu bàn tay khẽ hái tiếng đàn tranh
Nhu chưa lần nào em nói: yêu anh
Nhu mãi mãi anh còn nguyên thương nhớ
Bước nhẹ nhẹ như bóp mềm hơi thở
Nhu ngập ngừng chưa nở xé chiêm bao
Em có về ăn cưới những vì sao
Để chân bước trên giòng sông loáng bạc
Ở một chỗ tưởng chừng như đi lạc
Yêu một người mà cảm thấy mênh mông
Em đi ngang nhịp bước có lạnh lùng
Mà sao vẫn y nguyên bài thơ cũ?
Vẫn lặng lẽ để anh nghe vừa đủ
Vẫn thờ ơ cho rú hét màn the
Vẫn mỉm cười rồi vẫn lấy tay che
Cho cặp mắt bỗng nhiên mười sáu tuổi
Tay vụng quá nên thư không viết nổi
Mực trong bình như cảm thạch ngăn ngơ
Giấy trắng tinh đem bóc nhẹ từng tờ
Tàu bay giấy ngưng ngừng bay ra cửa!
Em nguyên vẹn là bài thơ bé nhỏ
Anh còn nguyên là một kẻ yêu em
Em đi ngang xin ráng bước cho êm

Đừng đánh thức thời gian đang ngủ kỹ
Đừng đẹp quá để anh đừng rói chi
Lấy gì đây khâu vá lại tình xưa?
Có đi ngang xin chọn lúc bất ngờ
Đừng nói trước để anh buồn vợ vẫn
Có đi ngang xin em đừng đánh phấn
Tóc buông rèm lúta tuổi thích ô mai
Mắt vương tơ của những phút học bài
Tay khéo khéo khi đánh chuyen với bạn
Em dấu đi những nỗi lòng vỡ rạn
Anh cũng thê dấu hết gió mưa đi
Bao nhiêu ánh đèn rũ rượi tái tê
Những ngõ vắng, tôi tìm anh dấu hết.

Khi Em Nói

Khi em nói bằng mắt buồn xóm nhỏ
Anh nghe chiều cuối ngõ thả lời ru
(Ôi những buổi chiều ngoan giấc mùa Thu
Mà anh lỡ giam vô hồn lãng mạn)

Khi em nói bằng nụ cười rất bạn
Anh nghe hồn từng thoáng mỏng tiếc thương
(Mộng trẻ con, anh khéo dấu trong hồn
Nên thuở bé vẫn còn nguyên tha thiết)

Khi em nói bằng móng tay mười chiếc
Anh nghe đau mười dấu vết hoài nghi
Đáy bình an choàng thức tỉnh đam mê
Nhu thuở bé gợn hôn đầu tê buốt

Tay vụng dại bỗng mềm như dáng lược
Tóc em màu chải ngược gió về khuya
Khuôn mặt em nghiêng lệch đón môi kẻ
Mi mắt lả trong âm thầm khép lại

Khi hơi thở loãng mùi thơm cỏ dại
Anh nghe đàn bầu ái ngại lên dây
Anh nghe anh sửa soạn để chua cay
Khi em nói bằng vai gầy đơn độc

Khi em nói bằng nín thính xoa tóc
Anh nghe buổi chiều tê tái mưa bay
Da thịt sâu như khoác áo heo may
Anh áp má trên ngực em lạc lũng

Bài Ca M. L.

Về khuya tiếng nói âm thầm
Em nghiêng mái tóc cho gần vai anh
Nhạc lên men rượu si tình
Ngẩn ngơ khói thuốc bông bênh ý thơ
Đâu rồi ngực áo ngày xưa
Vết hôn lơ lả bây giờ đâu em
Cho anh xin trái môi mềm
Linh hồn du mộng trong thuyền mắt em
Cho anh phở vắng nửa đêm
Cho anh một chút mái thêm trú mưa
Cho anh gặp gỡ tình cờ
Hai giờ khuya lạnh để vừa diu nhau
Cho anh mái tóc yêu sâu
Cho anh gò má nát nhàu cô liêu
Cho anh tròn một vòng eo
Cánh tay lãng tử gày theo tuổi mòn

Thơ Xuân cho Cô Gái Làng Lim

Tâm hồn anh qua ngàn cơn động đất
Khu rừng già ngơ ngác dấu tàn suy
Rất ngạc nhiên nghe tiếng hót lưu ly
Loài chim lạ đem mùa Xuân trái mỏng

Mùa Xuân ngọt như trái cây chín mộng
Gởi môi mềm lên gò má cây khô
Cành bông say, rễ mục bông quanh co
Đem rạo rục vào lạnh lòng thổ đất

Dòng suối cạn bỗng nghẹn dâng tiếng nấc
Đá vuron vai, rêu lãng ướt đôi bờ
Gần trọn đời mời gọi mãi bằng thơ
Sắp vô vọng thì tình yêu chợt tới!

Phon phớt mưa bay, nhạt mờ nắng cuối
Quên làm nghiêm và lúng túng trẻ con
Khi thấy anh hót hải chạy vòng tròn
Gặp khởi điểm từ yêu em trăm bận

Mùa Xuân đuổi trong thủy triều xúc động
Lại thì thầm nhắc nhở mộng hồn nhiên
-Đến ngàn năm, mộng vẫn mộng y nguyên-
Cho nuối tiếc từng hẹn hò lãng mạn

Xuân ve vuốt nên lỏng dây yếm thắm
Miếng trầu thơm môi cắn chi đa tình
Làm học trò đi lạc tới làng Lim
Anh đổ lỗi tại thuốc Lào say lạ!

Xuân Tam Cúc, kết tốt đen -Vui nhá!
Đôi xe điều -yêu em quá- đành chui
Lược thẹn thùng, chải hơi lệch đường ngôi
Khăn mỏ quạ, lúm đồng tiền hây hây

Xin trọn kiếp được thua em mãi mãi
Để một đời trẻ dại với mùa Xuân
Dấu già nua, tình óng ả trong hồn
Dù căn cỗi, yêu vẫn tràn lời lả

Ánh Mắt

Mắt rất đẹp nên mùa Thu khép nắng
Cho yêu em thăm thẳm lối hoàng hôn
Tóc buông dài nên mềm lụa thùy dương
Thơ tím biếc có thời gian đọng lại

Xin áo mỏng cứ hồn nhiên cỏ dại
Xin nhìn nghiêng mềm mại dáng phi lao
Để tiếng đàn lấp lánh bóng hoa ngâu
Khi tiếng hát ghé thăm vườn ảo ảnh

Búp tay nhỏ hái chùm sương mát lạnh
Sao anh nghe nín thở cả đôi vai
Từ mờ xa chưa tới cửa ngày mai
Những thao thức đã về trong chơi vơi

Anh ngơ ngác đêm cô đơn từng sợi
Sợi nửa đêm che sợi ủa trăng sao
Vùng tóc thùy dương lẫn chút mồn hao
Nên rộn rã tạm lui vào nín lặng

Ánh mắt đẹp như mùa Thu khép nắng
Tiếng lục huyền cầm gợn sóng pha lê
Tóc buông dài nên mát lối đam mê
Xin âu yếm hãy khoan đừng hé nụ

Xin giọng hát hãy khoan đừng rục rờ
Cho ngày sau tình sử ngát trầm hương
Để khách giang hồ đêm lạnh tha phương
Mở trang sách nghe bàn tay sười ầm

Đừng khuya muộn cũng xin đừng mai sớm
Để lời ru còn đưa vông tình yêu
Quên hết rồi những mảnh vụn đăm chiêu
Khi bay lượn móng tay hồng bướm nhỏ

Trời xuống thấp lọt xanh vào khung cửa
Áo lụa mềm eo nhỏ đến mênh mông
Môi nhạt son và rèm mắt vút cong
Cũng e ấp như dung nhan quận chúa

Lửa hồng lạp đếm giọt rờng nức nở
Lòng âu vàng ngân nhũ cũng rung rung
Anh thoáng nghe tuổi mười sáu hoang đường
Vần thơ ngán hiên lành như phấn trắng

Mắt ánh đẹp nên mùa Thu khép nắng
Tóc buông dài nên mướt lối đăm mê.

Bài Công Chúa Tháng Chín

Khung cửa sổ mở ra trời mai sớm
Mát trong veo hương cốm đã Thu về
Lòng tay anh lấp lánh cánh chim di
Xanh biêng biếc sợi hồn nhiên tóc xõa
Đường Phủ Doãn nắng còn hôn khóm lá
Cho ngại ngùng hoa sấu rụng lâng lâng
Cờm tay ngà vòng bầy chiếc xôn xang
Reo khe khẽ điệu nữ sinh làm dáng
Trời mai sớm giải khăn san thấp thoáng
Cỏ ven đường nghiêng né bước chân ngoan
Có một nàng công chúa sắp đi ngang
Trên tà áo còn nguyên màu cổ tích
Xin trở lại thuở ngày xưa tình nghịch
Cầm tay nhau lần đó để xa nhau
Để ước ao khi thương nhớ nghẹn ngào
Được cầm lại bàn tay em công chúa

Khung cửa sổ mở ra trời yêu cũ
Chẳng khép vào sợ khuất dáng em xưa
Một nỗi buồn thoáng Hà-nội mùa Thu
Vẽ từng nét tình yêu em hương cốm.

Bến Xuân Tiễn Biệt

Xin tiễn đưa người vào dĩ vãng

Khuất nẻo mưa phùn một nhánh sông
Mái tóc hoàng lan trời kỷ niệm
Đưa đầy con đò lạc bến Xuân

Bến Xuân mây trắng bờ lau trắng
Cát trắng ru mềm những gót chân
Trả lại thời gian cho sắp tới
Bướm trắng còn mơ đóa hải đường

Đóa hải đường say trang giấy cũ
Ý thơ tím biếc mất giai nhân
Bức hoa tiên thảo câu lục bát
Nét mực nao nao nếp giấy hồng

Giấy hồng như khóm phù dung muộn
Trải cánh môi hồng lên bãi hoang
Xơ xác heo may hồn lữ khách
Xế chiều phơn phớt điệu hò khoan

Hò khoan còn lại dư âm lạnh
Dưới mái hiên nào chốn lãnh cung
Thuở trước bây giờ mai một tới
Sầu vẫn nâng niu tiếng nguyệt cầm

Tiếng nguyệt cầm đong từng quạnh quẽ
Chuyển từ lưu thủy đến hành vân
Mắt người thơ quá giang lần đó
Không biết bao giờ thôi nhớ nhung

Nhớ nhung tay ngọc thêu mộng ngọc
Nhu liễu trang đài đắm giọt sương
Có giọt sương nào theo gió Bắc
Thổi niềm ưu ái tới Nam phương?

Nam phương đưa tiễn người nhan sắc
Đi vào dĩ vãng một mùa Xuân
Gởi cánh thư này về cố quốc
Y nguyên tâm sự của Huyền Trân.

Bài My Khương Tháng Sáu

Bài thơ héo như hoa khô rời rã
Nếp âm thầm trong trang sách bỏ quên
Trong mỗi mồn nhớ ngọt vị môi em
Giọt gọi giọt nỗi thương yêu ve vuốt

Sợi nhỏ nhỏ như dây đàn lạnh buốt
Căng niêm đau, cửa đứt ngón san hô
Rất một mình với đơn lẻ riêng tư
Soi dĩ vãng tìm nụ cười sương mỏng

Mộng trong mộng đã chìm vào đáy mộng
Anh bàng hoàng bằng choáng ngợp lên cao
Đi miệt mài chùng đã mỏi khát khao
Nên chân bước lún sâu vào dĩ vãng

Những ngày ngất chạy vòng quanh mê loạn
Tuồng ngàn năm không thoát khỏi con diên
Bằng bất ngờ sợi tóc bạc đầu tiên
Em phát vãng nồng nàn vào xưa cũ

Cơn lốc đam mê quay cuồng một thuở
Đã lụi tàn trong vỡ vụn nhỏ nhen
Bị lưu đây trên băng đảo lãng quên
Anh vượt ngục tìm về em tâm sự

Hãy thử nhìn anh bằng đôi mắt thờ
Hãy My Khương hãy rất My Khương yêu
Hãy thử nhìn anh bờ ngõ thật nhiều
Rất kinh ngạc thấy ngày xưa chưa chết

Anh thoáng hững hờ về rừng khuy nh diệp
Tới Đường Hoa tìm nối tiếp hẹn hò
Cánh tay anh dù nặng thảng ngày qua
Vẫn rào rạt thất vai em tròn mộng

Mưa Sài-gòn, Mưa Hà-nội

Mưa hoàng hôn
Trên thành phố buồn gió heo may vào hồn
Thoảng hương tóc em ngày qua
Ôi người em Hồ Gươm về
nương chiều tà
Liều sâu úa thêm cũ nằm mơ hiền hoà
Thương màu áo ngà
Thương mắt kiêu sa
Hiền ngoan thiết tha
Thơ ngây đôi má nhung hường
Hà thành trước kia thường thường
Về cùng lối đường
Khi mưa buốt, lạnh mình ướt
Chung nón diu bước

Thơm phở phường
Mưa ngày nay
Như lệ khóc phần đất quê hương tù đày
Em ngoài ấy còn nhớ hẹn xưa miệt mài
Giăng mắc heo may
Sầu rơi ướt vai
Hồn quê tê tái

Mưa mùa Thu
Năm cửa ô sầu hắt hiu trong ngục tù
Tủi thân nhớ bao ngày qua
Mưa ngùi thương nhòa trên giòng sông Hồng hà
Liều sâu úa thềm cũ nằm mơ hiền hòa
Đau lòng Tháp Rùa
Thê Húc bơ vơ
Thành đô xác xơ
Cô liêu trong nỗi u hoài
Lòng người sống lạc loài
Thê lương mềm vai gầy
Bao oan trái
Dâng tê tái
Cho kiếp người héo mòn tháng ngày
Mưa còn rơi,
Ta còn ước rồi nấng yêu thương về đời
Vang trời tiếng cười
Ấm niềm tin hồn người
Mây trắng vui tươi
Tình quê ngút khơi
Tự do phơi phới

Một Nửa

Tôi nói: màu sơn của móng tay,
Tôi nói: màu xanh của áo bay,
Tôi nói: tôi còn chưa bán hết,
Một phần thơ đại tuổi hai mươi

Tôi nói: mắt em còn nũng nịu,
Tôi nói: mắt em còn của tôi,
Tôi nói: -Thờ dài không nói nữa
E mình đồng lõa với xa xôi

E có tiếng đàn vỡ làm hai,
E mỗi câu thơ có then gài,
E thấy linh hồn mình mắc cạn
E mình đâm ghét tuổi hai mươi

Viết Lên Tà Áo Em

Ngon gió nào êm ái
Xin về tà áo em
Ngon gió nào dịu hiền
Cho áo em mềm mại
Cho mềm mại áo em
Ngon gió nào dễ thương
Tà áo em khép lại
Ủ hồn anh cô đơn
Em ngàn năm thơ dại
Tình ngàn năm khói sương

Đợi Thư

Thời gian, ôi làm sao cho hẹp lại
Đợi thư em? Vâng mọi cả linh hồn
Ta nghe lòng đã cảm thấy hoang đơn
Và ngòi bút ngại run giờ ly biệt
Lòng quá trẻ nên vội vàng luyến tiếc
Tim mong manh nên dễ thấm lạnh lùng
Tan vỡ nhiều nên nước mắt mênh mông
Vỡ về mãi tâm tư: Thư sẽ đến
Mỗi chờ đợi là gầy đi thương mến
Mỗi ngóng trông là úa cả hồn thơ
Hoa tin yêu ẩn trong lá nghi ngờ
Cây chờ đợi, nhiều gai, ta sợ lắm
Trăng ẩn trong mưa lạnh chìm trong nắng
Ta giận hờn để trách móc người yêu
Kỷ niệm lòng dành dụm được bao nhiêu
Đừng tiêu phí một giờ hoang em nhé
Tôi sợ lắm hồi người yêu nhỏ bé
Dáng em xinh như dòng chữ tươi thơm
Thư không về, ôi dòng chẳng thấm hương
Mai có lẽ không tìm em được nữa
Mỗi lần yêu là một lần tan vỡ
Mỗi lần vui là phủ một lần buồn
Mảnh buồm lòng đã xơ xác đau thương
Gió thổi mạnh làm sợ trời giông bão
Tôi sợ lắm lòng ôi, đừng mách bảo
Thư không về là em đã quên tôi
Thư không về là cách trở xa xôi
Không. Có lẽ ngày mai thư sẽ đến
Xin hãy để cho lòng tôi hứa hẹn
Xoa chờ trông cho đỡ lạnh bàn tay

Cho lòng tôi hy vọng nốt hôm nay
Trời xanh lắm. Ngày mai thư sẽ tới!
Provins, 1953

Yên Lặng Ban Mai

Tôi kiếm hồn tôi xưa. Hà Nội
Thuở còn trong vắt gió vào Thu
Thoảng nghe ngọt tiếng cô hàng cốm
Chênh vênh đầu cuối phố Sinh Từ

Đâu từ Hàng Đẫy theo chân gió
Ngang phố Tuyên Quang tới cột cờ
Hoa sấu lắng lơ từng giọt nhỏ
Cài yêu lên mái tóc -vu vơ

Tôi đi bước ngắn đo mai sớm
Tránh nổi êm đềm những lá khô
Lá vẫn giật mình vô cỏ núp
Như lời âu yếm trốn trong thơ

Bài thơ có cả trời đôi mắt
Có đất mệnh mông một dáng đi
Nguyên một vườn chanh trên mái tóc
Hoa chanh quyen luyến hoa tường vi

Cặp sách trong tay nghe hẫng nhẹ
Không đủ nghiêng hờ cân tiểu ly
Hình như em để quên lơ lửng
Trong niềm thanh vắng tôi mang đi?

Tôi xưa Hà Nội ngừng tay viết
Nửa trang giấy nhạt chữ chưa về
Tiếng hát vành khuyên ngoài cửa sổ
Len vào tôi của lặng thính nghe

Một Khoảnh Khắc Buổi Sáng

Buổi sáng nay tâm hồn nghe thơ đại
Cung rất cung con sóc nhỏ chuyền cành
Vòm cây nâu dành một vũng lá xanh
Cho nắng bé làm con thuyền vàng bạc
Anh khò khạo theo tiếng công sơn cước
Từ rừng xa về Hà Nội thăm em
Trong cuồng lưu nơi phố thị chưa quen
Anh khò khạo như nai rừng đi lạc

Chợt lạnh lốt nghe dễ thương tiếng hát
Con hẻm nào trải mát bóng ngày xưa
Búp chim khuyên trên cành yếu đu đưa
Hót đôi nhịp gọi hồn nhiên thuở bé
Anh thấy anh ham chơi đi đồ đố
Mực tím học trò hoen dấu ngón tay
Sợ hãi, ngần ngại vì trốn học trốn thầy
Trong nắng ấm có chút gì lành lạnh
Anh lang thang trên con đường Quan Thánh
Ngửa mắt nhìn hoa sáu rụng như sao
Hà Nội anh giờ là giấc chiêm bao
Cùng thơ ấu đã già đi trăm tuổi
Buổi sáng nay tâm hồn nghe thơ đại
Một thoáng vui chợt tới chợt bay đi
Rồi nỗi buồn như lũ mọt ngu si
Gặm nhấm nốt nửa linh hồn rửa mực

Ý Xuân Rời

Nghe rộn rã mùa Xuân em bờ ngõ
Khi anh hôn lên cánh bướm run run
Hồn phiêu lãng trở về từ xa cũ
Lại mịn màng trên êm ái mượt nhưng

Em gói ghém trong đôi tay nắm chặt
Những tháng ngày nghiệt ngã vắng mùa Xuân
Đôi mắt sâu giữa hàng mi khép nép
Dấu âm thầm trong nhỏ bé giọt sương

Bờ vai nhỏ giờ chiêm bao mọc cánh
Em bay vào xứ mộng của trao dâng
Mái tóc xõa từ vùng đêm giá lạnh
Ngả u hoài trên góc cánh tay ôm

Anh ghé sát đôi môi bằng đất ẩm
Hôn nhị hoa nghe phấn ngọt ngào Xuân
Em đốt lửa từng ngón tay sưởi ấm
Nghe cơn say ngây ngất đắm men nồng

Khẽ rùng mình cảnh khô thềm nẩy lộc
Bông cúc vàng còn đại đóa ái ân
Ôi mùa Xuân thuở Chiêm thành mất nước
Trần Khắc Chung gặp lại Trần Huyền Trân

Anh nâng chén môi hoa đào ướt mộng
Uống cho vui từng mực rượu lưu vong

Đêm trừ tịch ngọn đèn khuya giao động
Khi âm ba thổi huyền hoặc gói chần.

Hà-nội, Mùa Thu và Em

Những dặm nhớ vẫn đo dài cách biệt
Thăm thẳm xa hun hút bóng thời gian
Ôi mùa Thu trời Hà nội mưa đan
Vương ánh mắt những thờ ơ khép cửa
Khi yêu dấu long lanh trên nhánh cỏ
Niềm đong đưa trong vắt giọt rung rung
Ta hẹn em bằng âu yếm nói thầm
Những gắn bó chẳng bao giờ nói lỏng
Cho mềm xanh xõa tóc gội heo may
Những làn môi cốm mới lúc đầu ngày
Thơm hờ nhẹ lên phớt nhưng gò má
Hà-nội em tà áo vắn nền nã
Để bàn tay thềm khe khẽ nâng niu
Hà-nội em quả nhót mọng chua đều
Thoa nhè nhẹ lên áo len bụi phấn
Những dặm nhớ ngắn từng gang đo đấn
Khi chợt nghe văng vẳng tiếng rao quà
Những ngư ngơ một thuở ấu thời xa
Lại bụi bặm trong vành nôi quá khứ
Khi chợt nghe tiếng ru hời ngọt sữa
Hồn mở ra cùng đồng lúa xôn xao
Năm xôi bụi đơm vàng đổ hoa cau
Lại bé bỏng thả con diều cao ngất
Những dặm nhớ chỉ còn xa gang tấc
Nên lòng ta ngơ ngẩn phải lòng em.

Bài Thơ Hà Nội

Em Hà Nội hàng Đường trong giọng nói
Đề hàng Bông êm ái lót cơn mơ
Thương những buổi chiều Bác Cổ ngày xưa
Anh nắn nét một trường thi lãng mạn
Thơ thuở bé khắc ghi tình ngô Trạm
Hàng Cỏ ơi, nét thảo có mờ phai
Theo gót chân em từng bước hàng Hải
Yêu hàng Lược chải mềm hương mái tóc
Thương dĩ vãng chiều Cổ Ngự trốn học
Hồn ngây ngô theo điệp khúc hàng Đàn
Hàng Guốc trưa hè gõ nhịp bình an
Khi hàng Nón quay nghiêng che mắt thỏ
Anh lúng túng cả Đòng Xuân xấu hổ

Gió mơn man hàng Quạt, áo đong đưa
Đây hàng Khay anh đưa tặng bài thơ
Em hốt hoảng chợ Hôm vừa tắt nắng
Thơ bay lạc, hồn anh là hàng Trống
Nghe hàng Gai cùng mũi nhọn buồn đau
Ôi hàng Ngang tội nghiệp mỗi tình đầu
Anh hờn giận mơ hàng Buồm lãng tử
Em Hà Nội đáng Sinh Từ thực nữ
Tìm đến anh hàng Giấy mỏng tương tư
Nghe khơi buồn sông Tô Lịch ngân ngơ
Thơ giàu có như thương về hàng Bạc
Hàng Vôi đỏ nồng nàn trong ngây ngất
Ý hàng Đào chín mộng trái môi chia
Xin hàng Than rực cháy lửa đam mê
Khi quần quít trong ái ân Hà Nội

Ngoại Tập

Bài Ca Dao Sau Đây

Buồn lên thêm đá
Lạnh hai bàn chân
Buồn lên bậc đá
Mỏi hai bàn chân

Buồn ôm cành gai
Ngón tay có sương
Buồn ôm cành gai
Bàn tay có sương

Buồn xuống đáy hồ
Cay hai hàng mi
Buồn dưới đáy hồ
Uớt hai hàng mi

Con chim khung cửa
Buồn từng câu thơ
Con chim khung cửa
Buồn cả bài thơ

Buồn trên giấy thép
Nhớ theo chiều dài
Buồn nơi môi em
Buồn trên tay anh

Bốn bàn chân buồn
Leo từng bậc thang.

Bài Ca Hy Vọng

Này, trời đã vào Thu
Trời bỗng xanh ngắt
Để mình nhớ mình xưa
Nhớ quãng đời đã mất
Để vun đầy mong ước thưở
Như thưở còn trẻ thơ
Thèm những ngày vô tư
Dầm thân trong cỏ dại
Hát cho tròn môi lại
Như hôn Thần Tự Do

Trời Thu phai màu đen
Đang loãng dần sắc xám
Trời Thu xanh đỏ em
Hy vọng và tin tưởng

Bọn chúng ta trở về
Vạch đường mòn xẻ núi
Vạt rừng già ngủ mê
Rẽ đại dương mở lối

Bọn chúng ta trở về
Mang nhịp tim hải ngoại
Trao tặng anh em nhà
Trong vòng ôm xiết chặt
Có nước mắt đậm đà
Trong nghẹn ngào tiếng nấc
Có tình nghĩa thăng hoa

Bọn chúng ta trở về
uống từng câu vọng cổ
Khi tiếng ca xuống xè
Mình nôi gai thương nhớ

Bọn chúng ta trở về
Kia mùa Thu xanh ngắt
Khi giấc mơ về nước
Thôi vụn dặm mịt mờ
Đáp con tàu mơ ước
Mà đi vào ước mơ

Không còn màu cờ đỏ
Mắt em lại trong xanh
Không còn đêm thức trắng
Tóc em lại óng đen
Uyển chuyển dáng bước em
Vuốt ve đường phố cũ
Những nín câm ấp ủ
Bật lên những tiếng cười
Bảy chục triệu con người
Án khổ sai xé bỏ

Hồn em ngàn cửa sổ
Thôi treo nhánh xương rồng
Lũ tà ma đâu còn
Tình cũng thôi gai góc
Ta thả rơi tiếng khóc
Vỡ vụn dưới bước chân
Ta bóp nát thở than
Trong đôi tay biết múa
Thôi từ nay giấc ngủ
Hết đứt quãng rã rời
Thôi chấp chờn ma trôi

Những bàng hoàng lo sợ
Chỉ còn ta chăm chỉ
Xây cất lại cuộc đời
Rụng những hạt mồ hôi
Thành chuỗi cười lạnh lốt
Cho câu hò tiếng hát
Gọi mùa lúa vàng ươm
Cho mẩu chuyện tiểu lâm
Giúp thơm hoa chín trái
Tiếng đô ta thoải mái
Gọi đô thị mọc lên
Dìu nhau trong công viên
Hồn ta trắng ướp ngọc

Ngọt ngào như ủ mật
Dịu dàng như Việt Nam
Ta ru:
Bồng bồng bang bang
Cái ngủ mày ngủ cho ngoan
Trời xanh kia bóng cờ vàng yêu thương
Ví dù khổ nhọc trăm đường
Àu ơ kia bóng cờ vàng tự do

Bài của Mây

Đám mây em vào trời mây sa mạc
Đồi cát khô nghe gòn gợn Thu phong
Những câu thơ mang tâm sự xương rồng
Cũng nhen nhúm nụ hoa quỳnh mát rượi
Đám mây em vào trời anh khuya tối
Rất gập ghềnh cũng dệt lụa chiêm bao
Những câu thơ về đội nón quai thao
Gót yêu dấu in dấu trăng quê cũ
Đám mây em vào trời anh mới nở
Đề bình minh thực nữ ngủ bình an
chuỗi sương xanh trên ngực cỏ căng tràn
Nhịp ân ái hồi sinh từng hơi thở
Đám mây em vào trời anh lãng tử
Cho hắt hiu nỗi nhớ những xa quên
Bánh xe lăn trên nẻo cũ mòn quen
Cũng lạc lối vào đăm mê điên dại
Đám mây em xa trời anh xa mãi
Vùng cát khô trở lại những vô biên
Giữa mệnh mang anh với gọi tên em
Đám mây nhỏ chỉ còn trong dĩ vãng

Bài Cuối Năm

Chợt nhìn lui trong vực sâu kỷ niệm
Thân thể mình: Bãi biển ngập hoàng hôn
Cát về chiều đã nhàu nát dấu chân
Con sóng biếc rùng mình cơn gió lạnh
Em bùa lưới bằng mắt nhìn xoài cánh
Dù biệt giam trong chờ đợi mịt mờ
Anh thấy anh hẹp lượng lúc già nua
Tay gỗ mục vẫn cành khô níu kéo

Em nhan sắc đến hồ nghi hiện hữu
Cho đăm mê rách rưới chợt bàng hoàng
Cho hồn anh chói lợi khối càn khôn
Nên choáng váng cả mùa Xuân tinh tú

Đền hoang vắng trải nhung thềm quá khứ
Rất âm thầm nín lặng bước chân yêu
Tắm tắm êm dệt bằng những sợi rêu
Đưa dĩ vãng về khởi đầu mới mẻ

Ôi mùa Xuân, ôi mùa Xuân măng trẻ
Sáu mươi năm vẫn chỉ một bài thơ

Đóa hồng vương trên bãi biển sương mù
Một sợi tóc vắt ngang trên mí mắt
Anh quỳ xuống hoà mình trong vắng ngắt
Nghe trên môi ấm áp đóa hôn mềm

Bài Cuối Năm cho Tuyệt Minh

Có một lần ta chiêm bao tận thế
Ta tìm em trong trời đất trống trơn
Chợt tiếng hét đầy lên từ hoang phế
Ta nghe đau khắp thân thể gai đâm

Ta gọi em đến cạn dần chơi với
Máu luân lưu cũng từng sợi đứt ngang
Em xuất hiện khóa thân như nước suối
Núm râu mềm cùng mái tóc ngựa hoang

Em kiêu hãnh đôi chân dài chuốt ngọc
Nổi vòng quay cho hồi hộp thời gian
Móng tay nhọn cào rách lưng nghi hoặc
Khi đầy vui còn chưa kịp chu toàn

Em hun hút lòng giếng sâu khao khát
Ngực rướn lên đêm hoa chúc động phòng
Khi lưới sóng liếm rất êm bãi cát
Cồn âm ba cũng khép lại - Niêm phong

Ta bị ném vào đáy lò hoan lạc
Lửa vô luân thiêu đốt trọn hình hài
Giữa thác loạn của đam mê xé nát
Nghe đờn đau như dã thú hoài thai

Ta tỉnh thức giữa lòng đêm tím buốt
Nghe gói chần còn ẩm ướt hơi Xuân
Tiếng em hát thêm một lần xoắn tóc
Bài thơ ta thêm ân ái một lần

Bài Khương Muội Tháng 10

Như chuyến tàu xưa về hiện tại
Tháng Mười trở lại với mùa Thu
Có ta hành khách không mua vé
Hành lý hoang mang kẻ trốn tù
Đợi lúc thời gian quên khép cửa
Ta lên vào toa chờ bóng đêm
Năm chung với những đồ phế thải

Tâm sự nương nhờ những rĩ hoen
Tàu ghé ngập ngừng ga xếp cũ
Thoáng điệu âu ơ trong nín thình
Dư lại tả toi manh áo rách
Nửa vạt hoàng hôn một góc nghiêng
Một chút nhói đau đường lạ mặt
Trở về như một đứa con hoang
Cứ tưởng lâu rồi thành cổ điển
Đợi hoài thương tích mọc da non
Ôi chuyến tàu xưa về hiện tại
Ta ở sân ga gượng đón ta
Chỉ thấy mình em đi lạc chuyến
Chết ngất bàn tay quên tặng hoa

Bài Sinh Nhật Em

Thảo cầm viên, chim đu đưa lá sớm
Tùng vùng xanh, cây mát rượi nâng niu
Ta qua đó nghe tay mình nghịch ngợm
Ngón học trò khê đụng áo người yêu

Tà áo mỏng đến ngàn năm ngợ ngần
Thương tay mình từng ngón đã cần khô
Tiếng dương cầm như cú đầu nín lặng
Chuối u hoài lần từng hạt tuổi thơ

Thảo cầm viên trong giấc mơ cỏ dại
Vẫn đong đưa tiếng guốc lúc tan trường
Ta ở đó nghe chân mình ríu lại
Xin đường ngoan đưa dùm tới Trung Vương

Nhưng đường nắng chỉ đưa vào sa mạc
Lối xương rồng tình cảm cũng khô gai
E rung động hững hờ như biển cát
Xin mắt em loáng thoáng chút mưa bay

Thảo cầm viên vẫn xanh trong tưởng nhớ
Tiếng chim đùa lấp lánh mãi trong thơ
Sinh nhật em, ta nài xin quá khứ
Gót mồi mòn lần tới cổng trường xưa

Buổi Sáng Em

Buổi sáng em tóc còn vương ngái ngủ
Ngón tay khuya trên nếp lụa chưa phai
Không gian xanh còn khép nép nắng mai

Nghe chớm mát gió mon man hé nụ
Tờ báo mới, mới tinh tin thời sự
Mực còn thơm, thơm guồng máy nhà in
Một chút vui chợt xao xuyên trong tim
Khi tỏa khói tách cà phê đen sánh

Buổi sáng em còn chiêm bao ử cánh
Gìn giữ y nguyên nhớ Vũ, yêu Trần
Cuộc sống còn xa, lo lắng chưa gần
Nên hy vọng còn trẻ con hơn hờ
Nghe chim hót ai đang tâm phần nộ?
Ngó mây qua ai nữ giận tưng nghèo
Lưu luyến anh vay nợ mắt em nheo
Cho mai sớm vẫn muôn đời chia sót

Buổi sáng em đôi vai tròn trái ngọt
Anh xin hôn lên đầu mũi nhỏ xinh
Đề bắt ngờ thành một chút ngạc nhiên
Cho ngoan ngoãn vàng trán dô bướng bỉnh
Trước vò nát những mảnh đời mỏng dính
Trước tan tành những phối ngẫu lâu năm
Nước mắt anh in dấu vết tím bầm
Của riêng rẽ nguy trang thành hạnh phúc
Anh được khóc bằng tiếng cười ghen nắc
Vì yêu em ngập lụt đỉnh từ tâm

Buổi sáng em xin gạch chéo túi buồn
Cho mái tóc vẫn trầm cài lược giắt

Buổi sáng em vẫn mảy cong nét nhạc
Nhu truyền tin trên ảo ảnh ngọc vàng
Trong yêu thương của âu yếm tay choàng
Ta còn thấy kiếp nhân sinh êm ái

Đòi một thoáng khi mắt anh khép lại
Buổi sáng em còn mãi mãi tuyệt vời

Chiều Đợi Mưa

Muộn màng chiều đợi xuống mưa
Ngu ngơ ngọn gió lật tờ lá mây
Nghe em tóc gọi đầu tay
Rợn sương cuối lũng, ngất mây đỉnh đồi
Cắt chia đoạn cuối cuộc đời
Thoáng trong thương nhớ dậy mùi hương rêu

Chiều Thơm Gỗ Cũ

Hương còn ngán âm trên môi
Ươm hơi rùng cũ
Đượm mùi gỗ xưa
Mướt lá đọt
Óng rêu chờ
Sững im cương thạch
Quanh co ôn tuyến

Cho Diễm Phúc

Này tôi đang lạc vào em
Sau lưng trăm ngón ưu phiền níu chân
Này tôi du đãng tâm hồn
Ngụy trang ngàn mảnh thơ buồn tả tôi

Này tôi, này vũng bùn tôi
Nắng ngang, mưa tréo rã rời ảm nâu

Cuốn theo rác rưởi nhu cầu
Này tôi chói với trong màu rất xanh
Chợt nghe hà ốc hiền lành
với rong rêu lại hóa sinh một lần

Này tôi trút bỏ áo quần
Thân hài nhi gói tâm hồn trẻ thơ

Này tôi thành hạt phù sa
Để yêu em với mặn mà giọt châu

Cho Mây Bay Qua

Tình còn mới nên xôn xang thương nhớ
Vòng trời cong nên mây nhỏ loanh quanh
Ngã ba đường của nỗi ngỡ ngàng anh
Sao chẳng thấy bóng người yêu thoáng hiện

Em đã tới sau ngàn lần cầu nguyện
Tay niêm phong từng kỷ niệm ấu thơ
Trên ngón xinh còn chút mực học trò
Cổ tay vén còn mơ hồ phấn bảng

Nghe giọng nói mà lạc đường dĩ vãng
Ngó bây giờ sao bối rối ngày xưa?
Cõi nhân sinh vàng thung lũng cỏ khô

Cũng bày đặt ôm từng cơn ảo giác

Hôm nay có để mai rồi sẽ mất
Sẽ không còn chút mộng lẽ đơn phương
Sẽ không còn dù khoảng lớn trống trơn
Những phẳng lặng của âm thanh câm nín

Chưa sánh bước tình nhân trên cát biển
Thủy triều buồn chưa xóa vết chân ta
Những đợi chờ từ một rất xa
Chưa ngưng lại cho một lần hò hẹn

Từ muôn thuở trời đã mây lưu luyến
Tình mới nguyên ngây ngất đã ngàn xưa
Tiếng thở dài đau buốt đầu răng cưa
Anh gói ghém trong tiếng cười sần sượng

Cho Mây Nhỏ

Màn đã kéo lên, ánh đèn chiếu sáng
Ta nhào ra sân khấu để làm trò
Chú hề già đã cạn lộc trời cho
Càng nhảy múa, càng vô duyên dễ sợ
Càng gắng gượng lại càng thêm nham nhở
Tay quơ quơ, chân nhảy cồm lung tung
Từ vô duyên thành lối bịch lạ lùng
Nên khán giả ném cà chua xua đuổi
Ta hoảng hốt quên tuổi già yếu đuối
Gieo thân mình cho té ngã thật đau
Ta bỗng nghe tiếng cười rộ dâng cao
Nhưng xúc động thấy em trào nước mắt

Màn hạ xuống, ta đi vào mê ngất
Thấy cùng em sánh bước dưới vàng Thu
Em thật ngoan, giọng nói loãng sương mù
Nghe âm áp đôi bờ vai lãng mạn
Tình yêu tới trong êm đềm nín lặng
Ta đưa em vào cõi mướt xanh nhưng
Và bất ngờ giữa xiết chặt vòng ôm
Môi ta rưng trên môi em đầm thấm

Ta thức tỉnh trong bao la tím thẫm
Ta với ta tro bụi giữa cô đơn
Thoáng trên môi còn ẩm ướt môi hôn
Ta ao ước trở về cơn mộng cũ

Cho Một Giấc Mơ

Bài thơ nhỏ như giấc mơ chim sẻ
Có tình yêu lên tiếng hát long lanh
Ôi những giọt sương làm đáng hết mình
Đề tia nắng cứ rồi hoài không gỡ!

Đàn mai sớm mát từng cung hé nụ
Điệu nhạc tròn theo hơi thở mẫu đơn
Thơ học trò âu yếm dấu chân son
Đất êm cỏ đã thành mây trắng mỏng

Anh lần bước trên đường xưa bé bỏng
Nghe mùi hương gòn gợn tóc âm ba
Rồi ngẩn ngơ về lại bến Thiên Hà
Tìm không thấy ngôi sao em lần trốn

Bài thơ nhỏ mà nằm mơ người lớn
Ngày mới tinh cho đám cưới chim khuyên
Đo dẫn bước chân đi sát bên em
Nghe đôi má nóng bừng như ăn quế

Anh thèm quá, bàn tay em rất Huế
Nghe tiếng em hỏi khê: ‘Nhớ em không?’
Bóng tối cầu thang mát gió sông Hương
Anh ghen tiếng: ‘Bao giờ quên em được?’

Và anh nhớ như ngàn lần bắt chợt
Bài thơ nào cũng cỏ ướp hương yêu
Xin vay em một chút nắng trong veo
Để đi lạc vào giấc mơ chim sẻ

Cho Ngày Gặp Lại

Mái tóc chải bằng mưa nhòe khung cửa
Nên mờ hoen gương mắt nhỏ anh soi
Khi thời gian như giọt lệ mặn môi
Đêm hờn tủi trên má anh lạnh nhạt
Khi gói mở, tiếng đàn nâng tiếng hát
Đôi vai gầy chờ khoác cánh tay ôm
Lúc vui đây, buông tỏa một trời sương
Nghe dây động vùng ngực anh rào rạt

Arlington mượn linh hồn Đà Lạt
Đường Wilson thom ngát nắng rừng thông
Xin nâng niu một chút bụi phấn hồng

Trên mi mắt buồn Cam Ly thắm bóng

Năm tháng cũ thành môi hôn nồng ấm
Ngày giờ xưa thành vị ngọt ngào thương
Mình hẹn nhau cuối phố Bùi Thị Xuân
Giọt lá biếc lạc bay vào kỷ niệm

Em vẫn ngọc ngà để anh len lén
Như thuở nào khi trẻ hẹn gặp em
Trẻ hẹn lần này lâu đến mười năm
Anh xin lỗi bằng nông nản trọn kiếp

Những nhịn chờ của một đời khao khát
xin dâng em cuộn cuộn nước hồng hoang
Trong đam mê xin rất đổi nhẹ nhàng
Thân liễu mảnh hãy nghiêng vai mềm mại

Mưa gió qua đi, bình an trở lại
Lại hôn nhiên như thuở trước học trò
Anh đến gặp em trẻ mất nửa giờ
Xin viết phạt đến ngàn trang âu yếm

Cho Tuổi Em

Em suôi lạnh cho ta sâu rêu xám
Mùa Thu ngoan như thuở mới làm quen
Miếu đường ta giờ vắng ngắt hương em
Cho giấc ngủ cất rời từng đoạn nhỏ

Nghe vôi vã gót giày em cuối phố
Một thời xưa khuya muộn trái màu đêm
Ta lãng du từ nơi chốn không em
Bỗng say lịm khi lạc vào mộng tưởng

Vòng tay nhỏ ôm một trời ánh sáng
Nụ cười xinh bối rối cánh chim bằng
Ta ghét em bằng ý nghĩa yêu thương
Hận níu lệch cán cân tình chữ xuống

Cho tuổi em chẳng bao giờ biết lớn
Cho hôn nhiên như mai sớm ngủ quên
Tuổi em xanh trong héo úa ưu phiền
Trăng phủ gấm trên cung đàn mệt mỏi

Niềm kiêu hãnh khoác muôn vàn dấu hỏi
Nên lạnh lùng tình sử trắng y nguyên

Ta muốn là thuốc ngủ vỗ về em
Cho nói tiếp dở dang từng lẻ mộng

Cô Gái Gi-tan và Tiếng Đàn Ghi-ta

Chiếc xe ngựa trong mưa mù nhoè nhạt
Chậm bánh lăn vì chờ nổi âm trầm
Đêm rất nhiều và một chút ánh trăng
Cho bàng bạc tiếng ghi-ta mơn trớn

Cho những ngón tay lẳng lơ vượt mộng
Tóc phong ba đêm nguyệt tận đi hoang
Đôi mắt dao cau cắt đứt thời gian
Để buốt gió nghiêng vào lòng nhọt nhạt

Chút lấp lánh quay tròn đôi khuyên bạc
Cõi trời em thất lạc hết tinh cầu
Cô gái gi-tan sặc sỡ áo màu
Vườn thân thể dâng mùi hương cám dỗ

Ta chưa kịp theo em vào đở vỡ
Đã nghe say nhịp thở ngực than hồng
Tiếng ghi-ta theo khoái cảm tột cùng
Sáu dây sắt thở dài thanh âm cuối

Con Sóc

Này em, con sóc rất cung
Đây chùm lá ngọc vào khung nắng ngà
Chiều hôm con sóc về nhà
Cành nâu hoa trắng rụng hờ vào không
Này em. Con sóc. Hoàng hôn
Gửi mây mùa Hạ đem buồn tới anh

Đêm Tạnh Mưa

Đim ta vào tận cuối sâu
Lần theo mê cảm lối vào riêng em
Buổi mai nào khoác hồn đêm
Mưa lay song khép, trăng then cửa cài
Cung cầm cong vút âm giai
Cỏ thưa nép mộng ngấn vài giọt sương

Điệu Nhạc Tắt Đèn

Trong bóng tối buồn như màu tóc rụng

Của điệu nhạc tắt đèn

Lần đầu tiên tôi thở

bằng hơi em

lần đầu tiên tôi ngã mình trên những vì sao đã chết

gặp nhau trong vũ phiêu vô tròn

lồng tráo trần giải rộng

bước chân hút lấy bước chân

theo điệu nhạc tắt đèn

theo tiếng kèn van nài vài ly rượu mạnh

theo tiếng khóc đêm chồi từ đáy phổi rướn lên

người nhạc sĩ oằn mình

nhắm mắt

lần đầu tiên

khấp ngực tôi rồn chảy nhịp tim em

bóng tối nửa vời quay lưng ra ánh sáng

Gặp nhau cho lạnh tê vũng nhạc

Cho hàng mi không ngăn nổi mắt nhìn nhau

Cho đôi môi gọt mòn từng mức rượu

Cho tôi nói

Và cho em không hiểu

- hay hiểu rồi nhưng cố ý làm ngờ? -

để tôi chiêm bao ngâm trọn một bài thơ

5000 chữ bằng tên em nói lại

5000 chữ đo 5000 tê đại

tiêm mỗi đêm vào những ngón tay cong

Dù ly nước trà đá lạnh

Không gạn nổi màu son

Nhưng đã mài dần những bài thơ ngàn lần em hẹn viết

(những bài thơ chót biến thành cuộc đời - cuộc đời mờ cõi thơ -)

dù vỏ lạc rang

có hộp thành cuồng phong

cũng không xé nổi lớp vải mềm buộc sát lấy mình em

nhưng đã làm đục khàn câu nói: em yêu anh

em không là cô nữ sinh

đọc thơ người yêu giữa hai trang nhật ký

tôi không là học sinh

trọn ngày chờ nhau bên cửa sổ

trọn ngày khao khát em đi ngang

vì

trà đá

và vỏ lạc rang

đã biến tình yêu thành một thứ trò đùa nhọn hoắt

điệu nhạc tắt đèn

đã thấm vào người tôi

nên tôi nhìn em qua bài blue què quặt

nên tôi nhìn em qua cửa kính vỡ tung

bước chân êm êm slow
nhưng
mắt nhìn: calypso!

Chúng mình đã nói với nhau
Bằng tiếng nói của sự thực hỗn hào
Bằng tiếng nói cõi trường sông sượng
Bằng tiếng nói bản nhơ
- tiếng nói không đánh phẩn, thoa son, không đeo mặt nạ
chúng mình đã dùng những lời công rãnh
những hình ảnh của xe rác loạn màu
vì em và vì tôi
vì chúng mình
chỉ xa nhau một chiều dài đường chỉ nhỏ
em cầm một đầu
tôi cầm một đầu
nét chỉ gầy căng thẳng
như những lời chúng mình mở rộng cho nhau xem

Tôi chỉ muốn em cười
Sau màu khói thuốc vẩn mình nghiêng ngả
Để quanh chúng ta thành hải cảng về khuya
Để một giờ lên cạn
Tôi tìm em như thuở trước tìm em
(tìm em vì thói quen nghiện ngập)
tuy đã nhàu hy vọng
tuy đã rách chờ trông
tuy biết em đang chết mòn,
trong nhà lao ngó cửa xanh đỏ, tắt đèn theo điệu nhạc
tôi vẫn tìm em
để hôm nay em đến tìm tôi
màu khăn san lưới lấy màu tóc lạnh
và nụ cười xanh lóe sáng
sau một lớp sương mềm
và ngọn đèn pha chột mắt
nhìn trộm hai đứa chúng mình yêu nhau!

Tôi đánh lừa tôi
Cho trọn bài thơ:
Tôi yêu em từ vắn lục bát đầu tay
Từ bài thất ngôn vỡ luật
Từ bài thơ tôi không biết gửi ai
Từ bài thơ tôi đưa nhầm cho một người thiếu nữ
- không thể là em -
Từ bài thơ buồn như ánh đèn khuya
Lúc tôi đưa em về qua trăm phố vắng

Vắng như lòng hai đứa ngồi bên nhau

Cho tới khi ngã ngựa ánh đèn xanh
Tôi thầm khen em đẹp
Tất cả thơ có cỏ mượt chạy hoang
Có cầu quay hoe ri
Có đường mòn bánh xe
Có em (vẫn buồn như tôi yêu)
Có bàn tay em gập ghềnh tự ái
Tôi băng ngang niềm vui
Cho tới khi điệu-nhạc-tắt-đèn ngăn cách chúng ta

Và bất ngờ
Tôi yêu em qua điệu-nhạc-tắt-đèn ngăn ngủi
Khi đưa em về
Qua trăm phố vắng
Tôi viết vội bài thơ lên những ánh đèn khuya.

Độc Vận

Ta còn làm thơ -như mai sau
Hồn siêu phách lạc về phương nào
Cơn say giờ đã dăng dây nhớ
Mộng đã dọc ngang những vết dao

Vết dao của mỗi mòn cô độc
Tuồng chùng như thành sọ đã từ lâu
Bỗng nghe buốt nhọn từng ngày ngát
Hạnh phúc vai kề vai thương đau

Thương đau bầu bạn như da thịt
Bám sát thân ta tự thở đau
Định mệnh xòe tay khoe móng vuốt
Xin chải dùm ta mớ tóc nhàu

Tóc nhàu chải mãi chưa thành nếp
Giận cái cuồng phong biệt đỉnh cao
Thả xuống vai ta từng đóa tuyết
Mang đi non nửa lượng mòn hao

Mòn hao bóng đổ lưng chùng núi
Ngựa chiếc rung bờm ngựa vó câu
Rừng cháy đã tàn còn than củi
Cơn say cũng trắng đỉnh trời cao

Trời cao vượt quá xa tầm mắt

Như con sóng dữ đã nghiêng đầu
Thuyền nhân gục xuống con mê ngất
Cho mộng đất liền cánh hải âu

Hải âu giỡn sóng trên gương tím
Cột chặt ngày xưa vào mai sau
Sợi thời gian bện bằng lưu niệm
Đứt rời từng đoạn nhớ nao nao

Nao nao khúc cuối con xa lộ
Ành sáng thị thành như ánh sao
Thung lũng dưới kia chưa muốn ngủ
Trong lặng thinh ta một vẫy chào

Đơn Sơ

Ru em vào giấc hoang đường
cũng nhân gian
cũng tâm thường nhỏ nhen
cũng ưu tư
cũng muộn phiền
cũng cô đơn lúc chúng mình chưa quen

Ru em vào giấc thần tiên
cũng ngày mòn mỏi
cũng đêm ngậm ngùi
cũng kiêu sa
cũng giận đời
cũng yêu thơ của một người giống anh

Hàm Tiếu

Con sóc nhỏ trở về cây hạt dẻ
Nổi thời gian quá khứ với bây giờ
Anh cũng trở về gặp lại anh xưa
Nghe xao xuyến khép đôi tà áo lụa
Khi thực nữ trên lầu cao hé cửa
Vũng lá vàng trong lá lục bâng khuâng
Cánh buồm anh ngưng đuổi mộng phù vân
Thả neo nhớ ghé vô bờ vắng vẻ
Tìm lẫn khuất trong bình yên lặng lẽ
Gởi chiêm bao trên chiếc võng heo may
Cả không gian thu lại một bàn tay
Rất êm ái vuốt ve hồn chai sạn
Trong u uẩn chợt đọng đưa chằm sáng
Như lá sen vừa đọng giọt thủy ngân

Trên lầu cao thả xuống sợi tơ vương
Hờ hững mãi trong ngại ngùng buông nhẹ

Con sóc nhỏ nối tiếp cành hạt dẻ
Cho trở về trọn nghĩa một đi quanh
Trên lối về có bông cỏ đón anh
Từng bước vội đo ngắn dần xa cách

Con sóc nhỏ chuyển tới vùng lá khép
Anh chợt nghe giao động chuỗi san hô

Trái môi em còn Brigitte Bardot?
Cho rất ngọt bài thơ anh cay đắng

Hoa

Quanh giòng thư cũ tháng Giêng
Nhánh hoa hợp cần
Còn nguyên tháng Mười
Nép con say
Đẹp rãi rời
Nhụy em
Ướt đầm
Tùng hơi thở trùng

Gió Lạc

Cơn gió lạc về ngang thành phố cũ
Nghênh cánh mềm hạ xuống lối công viên
Cánh tay anh bỗng nhớ bờ vai em
Khi tóc ngắn đo tình yêu vụn dậm

Xa thật xa, vẫn chiêm bao kẻ cận
Gần thật gần, vẫn thương nhớ vời xa
Nghe trái nhung trên mỗi tác thiết tha
Nên nghi hoặc lại dầy vò êm ái

Tình lên tiếng khi lặng câm tiếng nói
Xin cùng em chung ngày tháng mỗi mòn
Thủy triều mang đi trách cứ, giận hờn
Hồn dâu cũ giờ mệnh mông bãi vắng

Nụ cười nhẹ như thoáng mờ cảm động
Nên làn môi sương mông cũng nao nao
Đòi quạnh hiu như những buổi chiều nào
Em vội vã đi vào đêm xa lộ □

Con gió biếc đã rời xa thành phố
Cánh tay anh còn thương nhớ vai em
Có đứa trẻ con lạc lối công viên
Tay nhỏ bé, con gấu nhung ghi chặt

Anh cũng thế, ôm ghi vùng ảo giác
Cho đam mê xóa nhạt những hoàng hôn
Em đi rồi, còn lại nỗi cô đơn
Anh tha thân giữa vô cùng sa mạc

Khúc Lan Ca

Anh nín lặng nghe lòng anh nổi gió
Cho buồn căng nổi nhớ đến tim em
Biển cồn cào những xoáy ngược đảo điên
Anh ngây ngất trong từng cơn say sóng

Anh nín lặng nghe mênh mông biển mặn
Tiếng em ca đưa vông tuổi thơ anh
Trời Paris không biết đến màu xanh
Anh vẫn thấy quê hương trong mắt biếc

Anh nín lặng nghe mình yêu tha thiết
Con đường mưa láng ướt đến hôm nay
Đêm Paris anh không thấy mây bay
Anh vẫn thấy tóc em màu phiêu lãng

Anh nín lặng nghe hồn anh tắt nắng
Như mùa đông cây vắng tiếng chim ca
Mùa đông Paris tuyết trắng tha ma
Anh vẫn thấy em đong đưa tiếng hát

Anh nín lặng nghe nửa đời hiu hắt
Như rót đầy ly rượu đỏ vô duyên
Quán Paris không ấm nỗi ân tình
Anh vẫn thấy lời ca em đắm thắm

Anh nín lặng như những lần khuya muộn
Uống môi em nghe vỡ vụn thời gian
Nhớ Paris qua tiếng hát đi hoang
Đây, ca khúc khởi đầu anh gửi gắm.

Màu Tím Qua Xanh

Ta đang sống trong cơn say hoàng hốt

Bỗng nghe trời lạc lõng tiếng chim ngoan
Vùng sương xanh vừa đọng giọt đêm tàn
Thấm giá lạnh vào đôi vai rời rã
Chân lan huệ trái thơm lên sỏi đá
Ngón tâm xuân vừa lá nhánh gai khô
Giấc liêu trai đang ròn rợn vải xô
Ta bỗng thấy ngủ hiền trên cát mịn
Lần theo lối thủy triều em chợt đến
Bãi hồn ta mang dấu vết nín câm
Ôi những dấu chân như tiếng nói thầm
Gởi ánh sáng vào tận cùng u tối
Ta chợt hiểu từ lâu rồi chờ đợi
Ta lọc lừa, giả dối để yêu đương
Niềm cô đơn thành giải núi băng hàn
Ta ở đó với lòng mình tuyết phủ
Chỉ còn cơn say cất rời giấc ngủ
Cho đam mê chấp nối những đam mê
Ly vỡ trong tay từng mảnh pha lê
Rượu chan chứa hay máu mình chan chứa?
Ta chợt hiểu gần trọn đời lãng tử
Ít bài thơ và trống trải vườn hoang
Để gặp em, cần cỗi bỗng mịn màng
Đêm vẫn đục ngậy mùi thơm mai sớm

Ta bước tới gót chân em hờ hững
Ta hôn em e ngượng giữa bình an.

Một Chút Mùa Thu

Em bỗng đẹp như mùa Thu chợt tới
Anh bàng hoàng nghe đêm tối nín câm
Khẽ rứt rề những mắt lá dưới chân
Chớp sương lạnh cho mềm từng gót nhỏ

Tiếng hát nào ôm lấy vùng hơi thở
Bụi pha lê lưới nhện thoáng rung rung
Nửa cuộc đời khép lại phía sau lưng
Em óng ả chợt nảo nùng trước mặt

Xin ngồi đó cho ngọc ngà tiếng hát
Anh ngả mình -trau chuốt nỗi cô đơn
Chén trà trong tay lạnh ngắt mùi thơm
Trong lạc lõng còn ngậm ngùi âm hưởng

Anh hoài vọng một thiên đường vay mượn
Hồ thủy tinh hờ hững bóng thiên nga

Đêm lui dần về cuối nẻo mờ xa
Hồn bỏ trống về tâm ca ảm áp

Khi lãnh đạm bắc nhịp cầu ký thác
Lựa mùa Thu trải mỏng lối thời gian
Vườn tâm tư như một góc vai tàn
Bỗng hiu hắt những chùm thơm nở muộn

Ngón ảo giác nâng niu bông cảm chường
Nghe môi khô bướm lượn tím vu vơ
Giữa cơn say, trong một thoáng bất ngờ
Anh bỗng gọi tên em là quá khứ

Buồn lên tới khi nửa vời giấc ngủ
Khi hư vô trong suốt bóng chiêm bao
Những bình nguyên giờ thăm thẳm vực sâu
Đề sâu muộn gửi về nhau rách rưới

Em vẫn đẹp như mùa Thu chợt tới
Anh bàng hoàng nghe đêm tối nín câm.

Mùa Hạ Huyền

Nghe đàn nhói buốt âm thanh
Bàn tay nắm ngón thủy tinh lạnh dần
Trời khuya xoã tóc mưa buồn
Mười con hẻm nhỏ chia hồn đi hoang
Chân mòn mỏi, bước lang thang
Sâu nghiêng rụng đếm thời gian nhạt nhòa
Lại đây mới tóc phong ba
Cho đam mê rợn thịt da nát nhàu
Môi ghè vỡ trái môi sầu
Mộng lên tiếng hát đục ngầu dư hương
Còn đây đôi chút luyến thương
Nghĩa trang kỷ niệm vùi chôn hết dần
Nghe đàn nuôi tiếc âm thanh
Bàn tay trăm miếng thủy tinh rã rời
Đèn khuya úa tóc mưa rồi
Mười con hẻm nhỏ nhòe đôi mắt sầu

Mùa Xuân Riêng Tư

Anh đi cải tạo về
Trời Sài Gòn rung rung những giọt lá me xanh
Anh vẫn □nguy□
Như lòng anh chẳng bao giờ thay đổi.

Anh đi cải tạo về
Khi mùa Xuân đang tới
Nắng Sài Gòn vẫn lụa là tà áo em xưa
Đường Trần Hưng Đạo buồn dài
Mớ tóc em bay
Để mỗi lần qua đây
Anh lại nghe lòng mình sắt se hồi hận

Ôi Đà Lạt của lần ăn trái cấm
Đến bây giờ còn nguyên vị chua thơm
Sân ga buồn một mai sớm nhòa sương
Lúc chia biệt thương lưng em thấm lạnh

Anh đi cải tạo về
Còn trên vai nghiệt ngã bóng lao tù
Thương nhớ em
Như trẻ thơ nhớ tiếng mẹ ru
Đi ngang nhà em đường Trần Hưng Đạo
Hè phố khô chao đảo
Nên anh nghe hư ảo bước chân nghiêng
thân dễ rách thềm trầm hương thơm ngát
Trên da em
Anh đi lạc vào đêm
anh trở về từ vũng lầy thù hận
Nghe chông chênh mắt mắt nửa tâm hồn
Nửa tâm hồn còn lại
Để thương nhớ em
Thương nhớ vô cùng

Anh đi cải tạo về
Bữa đói, bữa không no
Lê tấm thân thất thểu xác xơ
Đi lang thang
Tìm những giấc mơ ở cuối trời quên xưa cũ
Chỉ thấy công an
Chỉ thấy cán bộ
Chỉ thấy màu cờ thẫm đỏ
Chỉ thấy phé hưng
'Nền bóng cũ tịch dương'
Hè phố quanh hiu những cuộn lá cây khô.

Vì rất đổi bơ vơ
Mỗi buổi chiều anh tới nhà thờ
Quỳ dưới chân Đức Mẹ
Dâng mắt nguyện cầu
Lần chuỗi tủi thân

Rồi một buổi chiều
Ai bỗng đến sau lưng
Tay đặt nhẹ lên vai anh còm cõi
Anh ngỡ thiên thần đã tới
Đưa linh hồn anh về cõi bình an
Anh quay lại
Tưởng mình nhìn không rõ
Có phải em?
Có phải em không?
Anh rụng rời từng hơi thở cắt ngang
Anh nghẹn cứng từng nhịp tim bỡ ngỡ
Em vẫn nữ sinh như thuở nào bé nhỏ
Dáng mỏng manh muốn vỡ giữa vòng ôm
Anh sợ sùng sùng nhớ lần đứt đoạn yêu thương
Anh chạy trốn như một tên kẻ trộm
Em vẫn dịu dàng trao mắt nhìn sưởi ấm
Để chùm gai hôi hận mọc trong anh.

Và bất ngờ
Cơn lốc nhỏ ào nhanh
Vò nát tóc anh trong tay em ấm áp
Tiếng em nói mơ hồ như từ cõi khác:
'Thôi đừng buồn chuyện phụ bạc ngày xưa
và thương anh
thương tới bây giờ
đau đớn cũ chỉ còn là quá khứ'
Em nghiêng đầu trên tóc anh
Ghé môi hôn tha thứ
Nước mắt em rửa sạch lỗi lầm anh
Anh nghe khắp hình hài héo hắt lạnh tanh
Như muốn chảy ra thành lời kính cầu nguyện

Anh lại xa em
Mình lại xa nhau lần nữa
Chắc lần này là vĩnh viễn chia xa
Anh ra đi mang theo thương nhớ
Nhớ Sài gòn
Và nhớ em yêu
Thêm một lần hôi hận gieo neo
Thêm một lần hôi hận mọc gai
Khi để lại em trên đất nước đọa đày
Ôi bé nhỏ mỏng manh tà áo lụa.

Thân bèo bọt của kiếp buồn tỵ nạn
Theo dòng đời trôi dạt lang thang

Virginia rét mướt mùa Xuân
Anh hành khát tình thương
Cho tâm hồn đỡ rách rưới cô đơn

Phép lạ mùa Xuân:
Một buổi chiều Reston
Em chợt tới
N như đoá thủy tiên trong chèo cỏ lê đường
Nguyên vẹn trầm hương
Mái tóc em lần sợi mưa chưa bao giờ hết đẹp
Em tìm gặp anh lựa là khép nép
Vẫn ngọc ngà thực nữ ánh cười ngoan
Hai kẻ lưu vong
Nửa kiếp đi hoang
Anh mòn mỏi theo cuộc đời lam lũ
Anh xin em thêm một lần tha thứ
Anh xin em quên lãng tháng ngày qua
Để trong niềm đau len lén có chim ca
Trong rạn nứt giọt pha lê trong suốt
Trên má em anh đếm từng chuỗi dài nước mắt
Mình điên cuồng cùng ghi chặt vòng ôm
Nghe nồng nàn trong tê lạnh mùa Xuân
Khi âu yếm trái rêu trên muện màng gặp lại
Đừng nói gì em
-Như ngày xưa bé dại-
Hãy im lìm nghe nhịp sống trầm luân
Anh ghen ngào
Anh ghen ngào
Bật thành tiếng gọi:
Phương Trâm

Nhớ Khương Muội, Chim và Bướm

Lửa rạo rực còn nguyên trong mạch máu
Sóng cuồng quay ẩn nấu dưới làn da
Gỡ mưa mềm cho nắng ấm phù sa
Cởi sương mỏng -thôi ngưng ngưng mắc cỡ

Em hoang dại còn dang vùng rêu cỏ
Anh ngựa điên tung vó dấy phong ba
Trời quanh hiu nổi bão tố phấn hoa
Khe suối nhỏ ấm nồng hương dã thú

Mùa hạn hán bỗng tràn lan nước lũ
Tiết đông hàn trở lộc nỡn thanh xuân
Rất ngàn xa trong ấp ủ miết gân

Nghe nhung lụa trong vuốt ve tình sử

Rợn kiêu hãnh tấm thân ngà Bao Tự
Mượt nẻo nùng vùng tóc xõa Tây Thi
Đẹp Liêu Trai khi ngậy ngát bờ mi
Tây Sương Ký khi ngả nghiêng sóng mắt

Xin nửa trang của Truyền Kỳ Mạn Lục
Mượn Truyện Kiều những chữ thật yêu thương
Em lắng lơ như một đóa hải đường
Đón ân ái giọt sương anh ngân đọng.

Nhớ Xuống

Nước xuôi buồn lả mái chèo
Hai hàng mi gọi điu hiu xuống ngày
Nhớ gần buộc gót chân mây
Ngẩn ngơ vạt áo chiều dài khẽ canh
Buồn theo mộng nhỏ đi quanh
Hàng trăm lối mộng độc hành về khơi
Tóc thôi lưu bước sông dài
Thuyền xưa trớt lạc ra ngoài mắt xưa
Tuy còn nguyên điệu chèo thơ
Khoang tình đã lặn cơn mưa gối đầu

Như

Như một quay lui bỗng ngạc nhiên
Gặp ngay ánh mắt tưởng chưa quen
Sững sờ trong nỗi hoang mang nhẹ
Trong trẻo niềm vui rất trẻ hiền

Như một mơ hồ chỉ thoáng qua
Đến từ ân ái thuở vời xa
Mùi hương vẫy gọi từng sao xuyên
Quá khứ, bây giờ lại hiện ra

Như mỏng manh em thời dĩ vãng
Ven hồ dáng liễu đắm cơn mưa
Nhật nhòa tà áo chìm trong lạnh
Màu trắng đi vào một giấc mơ

Như tia nắng cuối phòng cao ốc
In dấu hoàng hôn lên chiếu chẵn
Đã hết cơn giông, hãy gió nhẹ
Giấc trưa còn ngậy ngát phấn hương

Như một đêm buồn khi đã nhạt
Chỉ còn dư vị một lần say
Nghe trong êm phẳng niềm khao khát
Óng ánh cỏ hiên sương sớm mai

Những Mắt Trong Đêm

Em về đi, trời sửa soạn mưa đêm
Luu luyến mãi e hàng mi sẽ ướt
Em ở lại? - Thôi để anh về trước
Tình của ai giữ lấy vốn tư riêng
Có sợ buồn gói biếc tóc nhòa đen
Anh cho mượn những ngày xưa tiểu thuyết
Thôi đừng khóc. Đây bàn tay tiền kiếp
Lau mắt đi cho ướt ngón vụng về
Rồi khi nào bỗng nhớ thưở xưa kia

Anh cũng vậy, dùng tay này lau mắt
Em đừng khóc! Thôi xin em đừng khóc
Kéo rồi anh cũng hờn tủi rung rung
Kéo rồi anh cũng thấy ngón tay chùng
Mềm như lụa của khăn mềm trao tặng

Từ thưở ấy đến giờ môi vẫn mẫn
Nên anh quên có phút lặng nhìn nhau
Nên anh quên còn những phút thương đau
Cùng ước hẹn về thăm đường kỷ niệm
Em ở lại, anh đi cho đúng hẹn
Bài thơ khuya đang thấp nển chờ anh

Nhạc đỏ, xanh rồi điệu nhạc tắt đèn
Hoài Phương, khóc bằng những dòng tóc rối
Rượu đã cạn, lòng chưa vui giả dối
Màu áo vàng chưa cởi hết bờ vờ
Bước chân nghiêng rót xuống nhạc tình cờ
Một bóng tối ôm lấy cảnh ánh sáng
Ngực đã ấm nhưng tình còn lạnh bạn
Vòng tay ôm dư một quãng gần nhau
Hoài Phương ơi! Sao chẳng mối tình đầu
Cho điên loạn mang thêm màu êm dịu
Sao câu nói khăn khăn và nũng nịu
Vẫn vương vương nhiều quá vũ trường đêm
Đến tìm em như kiếm bản thân mình
Để trao hết ngàn lần yêu say đắm
Anh vẫn nói: Hoài ơi! Yêu em lắm

Em cười buồn gởi gắm trọn đôi môi
Chúng mình đi như hai đũa mò côi
Mà hạnh phúc vẫn nửa chừng đau đớn
Ly rượu đầy. Mộng nghe chừng đang lớn:
Chuyến tàu đêm sẽ chở chúng mình đi
Phúc và tôi không tâm sự xẻ chia
Không xây đắp bằng lâu đài cát biển
Chỉ một đêm những nhà ga ẩn hiện
Phúc ngã đầu thiếp ngủ trên vai tôi
(Tôi chỉ cần gặp Phúc một đêm thôi
Để đeo nhẫn cho bài thơ gởi tặng)
Sao ở đây chẳng bao giờ thật vắng
Để tôi yêu qua ly rượu gần say
Để ban đêm tôi yêu Phúc ban ngày
Để buổi sáng tôi mê người buổi tối
Để gần nhau không lo giờ quá vội
Để xa nhau không đợi lúc xa nhau
Để bài thơ đừng chua chát nghẹn ngào
Để vũ quán thành ngân hàng có nhạc
Để gởi gắm những để dành, đôi chác
Mang tình yêu cân nhắc với tình yêu
Cho tới khi thơ phung phí quá nhiều
Ký âu yếm không ân tình bảo chúng

Đã bắt đầu mắt nhìn xanh từng vũng
Tôi mê em qua những vì sao đêm
Tóc em nhung vì gội mãi ánh đèn
Chân em điệu vì trèo lên đêm tối
Ngón tay cong như lưng người phạm tội
Chưa gân anh đã vội bỏ đi xa
Gọi tên em trắng lạnh thuở hôm qua
Tuyết đan áo cho ngàn pho tượng rét
Paris đẹp với tên em từng nét
Anh nghe buồn thành chuỗi nhớ Pigalle
Tuyết có rơi ướt đẫm tấm khăn choàng
Những cô gái dựa cột đèn châm thuốc

Em Sài Gòn vẫn chờ anh như trước?
Vẫn yêu anh trong mỗi bước mưa rơi?
Vâng! Chiều em anh kể chuyện ngày xưa
Có một thuở hai người yêu nhau lắm...

Nín Lặng

Con đường cũ vẫn thêu thùa bóng lá
Khi anh về tìm lại những băng khuâng

Ngón tay nghe như vuốt tóc thiên thần
Nên hạnh phúc cũng ngần ngơ chim sẻ
Những toan tính thật thà như thước kẻ
Cho thẳng hàng âu yếm những câu thơ
Tóc em dài nghiêng vai áo trời mưa
Trong cơn nín bụi mùa Xuân lấp lánh
Mắt lãng mạn ru lời ca ảo ảnh
Cho lá sâu buông cánh xuống vườn hoang
Tỏa sương mờ quanh dáng bước hò khoan
Nên rón rén tiếng thủy cầm lơ lửng
Anh say đắm gói đầu lên trăng mỏng
Nghe linh hồn vương vấn ánh triu thương
Để mai sau niềm lưu luyến vẫn tròn
Anh lạc bước lại trở về nơi cũ
Trong giếng mắt có long lanh tinh tú
Anh thấy anh bé nhỏ lúc yêu em
Anh khẽ ca bằng nín lặng thân tiên
Để dĩ vãng đủ bốn mùa ngậy ngát

Quà Noel 88 Tặng Như Hồng

Tôi ra đi
Quên chào tôi ở lại
Quên người tôi yêu
Bằng tiếng hát đặt hàng
Tùng đêm
Tùng đêm
Trên tầng cao Sài Gòn thất thân tội nghiệp
Bán lẻ
Màu xanh lãng mạn thơ tôi

Đến bây giờ
Tối nay
Tôi bỗng nhớ tôi ở lại
Bóng ma quanh quất trong những vòm lá me
Và nhớ người tôi yêu
Trao tiếng hát đặt hàng
Nhận những tờ giấy lộn nhàu nát
Không đủ mua tem dán thư
Gửi qua đây những nỗi đau buồn
Thôi em
Giấy nát mua tem
Xin dành dụm nuôi con
Những đứa trẻ gầy còm quên ao ước đồ chơi
Mơ ước lớn là bữa cơm lưng bụng

Nhớ người yêu
Đang vội vã phấn son
Quên nhà thờ
Quên máng cỏ hang đá Noel
Quên lời cầu nguyện bình an
cho những kẻ thiện tâm trên trái đất

Nhớ người tôi yêu
Đang trút bỏ áo quần đầy mụn vá
Thoáng chốc
Muối đốt tự do khắp thân thể loã lồ

Đề chuẩn bị giao hàng
(tiếng hát không xương sống)
Em mặc nhanh chiếc quần xưa bó chèn
Thành món hàng chưa bán, chưa cho thuê
Đề những đôi mắt thèm thường hau háu
Muốn cởi gói hàng ra ngay

Đêm San Jose

Thứ Bảy
Tôi lạc tôi rồi
Tôi ngỡ ngác nơi đây
Trên đường hành lang thương xá Mỹ
Vay niềm hân hoan
Của thiên hạ đang mua sắm vội vàng
Tôi
Vẫn tưng thiếu niềm vui
Như tên hành khất say rượu
Không ai thềm bố thí

Điều thuốc vừa châm
Nghe giấy gương chà trong miệng lưỡi
Khói đăng bay lên tìm kiếm ánh đèn
Đêm Sài Gòn, tôi thềm ánh điện
Giờ này đây, thừa mưa no nê
Sao cả tâm hồn vẫn ảm thấp tối tăm?

Tôi nhớ tôi ở lại
Đêm Noel
Lầm lũi cuối đường Hai Bà Trưng
(Như người mù quờ quạng
Không có gậy dò đường
Như khi bị công an bịt mắt đem đi)

Ra tới bờ sông

Ánh đèn vàng ngâm trong nước đục
Xin mở mắt, mở mày
Đón gió đại dương ướp muối
-gió tự do-
(Đâu từ hành tinh khác tới)
Lộng bay mái tóc cỏ khô
Tôi gọi chiêm bao
Chỉ thấy bóng quạ đen
Vừa rời nghĩa địa bỏ hoang

Trí nhớ về em
Sao tôi điềm đạm
Như đứng đứng khi thấy em đánh đĩ tiếng ca?
Khi thấy em chào hàng bằng hình hài khêu gợi?

Tôi trả lời tôi
Và trả lời tinh tú trên trời:
Vì môi em cười hát ngược kiêu sa
Khinh mạn thoát lên cao
Thành con điều kim khí mạ kền
Phản chiếu mặt trời
Chói lợi
Xé nhãn quan những đôi mắt cai tù
Niềm hãnh diện của người thất thế
Trên từng khối, từng khối đàn độn u mê
-Những kẻ thắng thế bây giờ-
Niềm hãnh diện em
Niềm hãnh diện hào quang
Trên những tầng mây ám khói than dầu

Nhớ môi em tham lam
Đêm công viên mất điện
Đêm xoa tóc lạng thính
Môi anh ngọt ngào chè đậu ngự

Nhớ bỗng đổi màu
Sương khuya ngấn giọt ngón tay
Vào lúc khởi ngày
Như môi hôn âu yếm tử thần
Trên môi bạn tôi rạn nứt
Trong giờ hành quyết
Cùng nhạc ru êm ái
Những ngón gió đong đưa
Trên đìu hiu những ngọn cỏ pháp trường
Khi đất gọi về đoàn tụ cổ nhân
Chấm dứt giấc ngủ dương trần

Vào lúc giao thần sông mẹ núi cha

Tiếng chuông nhà thờ
Từ cõi xa xưa thăm thăm trở về
Như đêm Noel trong trại tù Phan Đăng Lưu
Hồn mọc cánh tình yêu
Bay đến chiều em nằm

Xin ngủ đỡ đêm nay
Trên lầu cao thương xá Tax
Đề trong hơi thở anh
Có hơi thở em ve vuốt mùi hoa chanh
và vụng trộm
-rất nhanh-
Anh đặt nhẹ bàn tay xúc động gập ghềnh
Lên ngực em nồng nàn, mềm mại
Nghe trong vũng sáng dịu
Lung linh tiếng hát thiên đàng

Tiếng chuông nhà thờ đêm Noel
Thành những giọt pha lê trên mí mắt
Bằng niềm vui an lành trẻ nhỏ ngu ngơ
Tôi nguyện kính mừng Chúa Giáng Sinh
Linh hồn chơi vơi
Bước trên cát mịn
Trên dấu chân người yêu bỏ quên
Khi vội vã ra đi
Sóng biển ngàn năm không xóa nỗi thương yêu

Bằng mười ngón tay dịu dàng
Xin nâng niu từng tiếng chuông đêm Noel
Như anh vẫn nâng niu kỷ niệm
Trên môi anh hạn hán
Em
Bằng dao cau khóe liếc
Xin cắt rời trần tục anh
Lìa khỏi đam mê
Đề anh đến em bằng thơ chuốt ngọc
Ghé nằm chung chiếu hoa
Hồn không bọt vết loang
Khi cùng nghe điệp khúc thiên thần

Hãy như con sông Hương của ấu thời anh
Buông giải lụa mái nhì
Lên ngực trần Tôn Nữ
Tiếng chuông nhà thờ Phú Cam đêm Noel

Trải lưới thủy tinh lên vùng Đập Đá
Nền trời nhung thôn Vỹ Dạ lấp lánh
Bụi kim cương
Mái tóc mun em
Lấp lánh Ngân Hà

Tiếng chuông nhà thờ đêm Noel
Mời em vào cõi thơ tôi
Dù bùn như lầy lội
Dù lờm chớm gai chông
Chân em không mang hài
Vẫn phơn phớt cánh sen

Vì tình yêu em lỏng lẻo trời Noel

Riêng

Xin mở lối cho anh vào đất cắm
Nơi hẹn hò riêng tận cuối vực sâu
Khi chén môi mời cạn mức nao nao
Cho đắm đuối chuyển qua màu hốt hoảng
Khi cánh tay thành roi nhưng tàn nhẫn
Quất niêm đau lẫn tím vết ngọt ngào
Đang gói đầu trên lơ lửng ngàn cao
Chợt rớt xuống vực ngàn sâu cảm giác
Những lịm biếc kết thành chùm ngậy ngất
Những nhòa phai ghi chặt những nồng nàn
Đêm phẳng cảm chợt gắt chói hào quang
Cho ngoan mịn lạc đường vào căng thẳng

Xin mở lối cho anh vào đất cắm
Nơi lãng quên ôm sát lấy hư không
Ngón ba đào nghe vọp bẻ cứng cong
Trong tê buốt có mặt trời nhiệt đới
Những thồn thức là vùng gai mọc vôi
Cho ngẩn ngơ mộc dục dây trầm hương

Cây lại xanh, lá cời hết úa vàng
Cám ơn em, anh đã vào đất cắm

San Jose, Mười Lăm Tháng Mười Một

Đêm khởi sự trên tóc nàng buông xõa
Khi trở về trời tối gọi mưa nghiêng
Đường Senter nổi từng giọt ánh đèn

Trên tay lái đôi bàn tay bồng nhỏ
Chiếc xe cũ chở quên vào cõi nhớ
Nàng băng khuâng nghe vỡ đóa phù vân
Hiu quạnh rất xa, hạnh phúc kể gần
Nhưng hiện tại vẫn như cây gạt nước
Vùng kính sáng trong nửa hình cánh quạt
Vẫn lo âu thu hẹp lối chiêm bao

Rất thương yêu như gặp gỡ ban đầu
Ta muốn khoác vai dìu nàng bước chậm
Xin chết lặng như ngắt cơn xúc động
Để cô đơn chờ đợi trước nhà thờ
Nghe tiếng nàng như đuổi những cơn mưa
Đang đổ xuống trên mình ta ướt đẫm

Em! Hãy lái anh về ngôi nhà trắng
Nơi chúng mình lạc lõng giữa chơi vơi
Em hãy nhìn trong kính hậu tuyệt vời
Những tha thiết phía sau lưng mưa gió

Tạ Lỗi

Xin cớ đại đừng bao giờ vàng úa
Cho nắng anh còn ủ mãi hương em
Rất dễ thương lớp học cũ bình yên
Mộng giấy trắng trong công trường vôi tím

Xin cớ đại ngăn cơn bờ cát mịn
Khi mùa Xuân quận chúa viếng rừng mai
Rất đài trang ngân phụng múa trên đài
Sương ngần giọt cũng tương tư e ấp

Xin cớ đại đừng ngậm ngùi sắc lục
Nếu cô đơn nắng lạc tới cành lan
Sợ mây buồn dù lỏng mối đi hoang
Vẫn vương vấn nhánh cỏ em mềm mại

Xin cớ đại đếm quạnh hiu đêm tối
Ngón dịu dàng ướp ngọt trái mưa khuya
Tuy làm thơ bằng khò khạo u mê
Bút khô cạn chưa rời âu yếm

Vì trăng lạnh trong âm thầm đáy giếng
Mãi hồn nhiên như cỏ tích ngày xưa
Đóa hôn đầu anh đã gởi vào thơ
Xin cớ đại đừng bao giờ hờn tủi

Tìm Một Tạm Ngung

Mắt ngầu đục nên ngại trời trong mát
Giọng thấp khàn sợ tiếng hát vút cao
Anh nép mình vào bóng tối đêm thâu
Để mong trốn những câu hò chìm đắm

Em nhung lụa trải tràn vùng mê cảm
Anh sượng sùng lạc lối tới cao sang
Tay vụng về chưa với nhánh thiên hương
Hoa yêu điệu đã lạnh lòng thạch nữ

Chưa kịp mới đã lùi vào xưa cũ
Còn xa yêu đã quá khứ ngàn năm
Chén môi em chưa nâng tới hôn gần
Đã cách biệt đến trăm lần hư ảo

Cây mùa Đông đã trút dần xiêm áo
Anh sượng sùng thương nhớ cánh chim to
Những cánh chim chưa được thấy bao giờ
Đã biên biệt vào cuối trời xa mãi

Em muôn thuở chưa bao giờ hiện tại
Chưa bao giờ hoa kết trái khô chua
Xương rỗng anh chưa kịp biết mộng mơ
Đã gai nhọn trong quạnh hiu sa mạc

Xin tâm thường như tình yêu đích thực
Như mặt trời trên sóng ngực kiêu căng
Xin ấm êm như tiếng nói thì thầm
Như hương cũ còn hững hờ khép nép

Từ khờ khạo anh về em hóa kiếp
Mang theo thơ cùng giông bão khởi đầu
Xin đón anh vào con hẻm đêm thâu
Có mưa nhẹ cùng ánh đèn nghiêng ngả

Xin đón anh bằng cội dân buông thả
Cho tan tành và rải rượi hôn mê

Trở Lại Paris

Chuyến xe bus trong ngõ ngàng mai sớm
Đưa ta vào đón đợi cánh tay em
Em, Paris, tóc lúa mạch óng mềm

Đo ngắn lại ba mươi năm xa cách

Yêu thuở cũ, sóng dồn lên biển ngược
Tình xa xưa ghì chặt giữa vòng quay
Muốn lịm đi trong cao ngất cơn say
Khi men rượu là môi hôn bất tận

Những ghen cứng từ đợi chờ vô vọng
Thành vết cào rướm máu khắp châu thân
Khi đam mê lên tột đỉnh thêm thương
Răng cắn vỡ những mận nồng hạt muối

Em, Paris, vò nát nhàu đấm đuối
Em, Paris, mười ngón mảnh thủy tinh
Thêm thời gian, thêm vết cứa rùng mình
Ta chết lịm giữa đôi miền hoan lạc

Phút gặp lại đếm từng giây thắt chặt
Cho tới khi lắng lặng trái bình yên
Từ dịu dàng ấm áp rất thon êm
Từng nốt nhạc ngắn dài trên đôi má

Trong lắng xuống của hoàng hôn êm ả
Em, Paris, đại lộ Saint Michel
Em, Paris, vãn tả ngạn sông Seine
Quán rượu nhỏ, tách cà phê để nguội

Em Paris, chuyến métro chưa tới
Nghe vàng khô lá rụng Jacques Prévert
Câu Mirabeau của Apollinaire
Nước lờ lững bóng thời gian nhòa nhạt

Tạ từ em, anh đi vào khuya khoắt
Tìm chiêm bao ở mỗi góc nhà ga
Uống chung chai với mấy gã clochards
Để hiu quạnh cũng đong đưa chuếnh choáng

Em, Paris, tiếng phong cầm lãng đãng
Chia ngậm ngùi với ánh sáng đèn hơi
Dưới hiên mưa mái tóc ẩm nghiêng vai
Rất đơn trón khi bàn tay khao khát

Em, Paris, chuyến métro thứ nhất
Trời xám mờ, sương đọng giọt ban mai
Những bánh xe trên lối ướt thở dài
Ta hụt hẫng như không còn điếm tựa

Nhớ bấp bênh và quên trong luyến nhớ
Nửa linh hồn bỡ ngỡ giữa hoài nghi
Ta bây giờ trong độ lượng Paris
Thân ty nạn cũng xin đành nhỏ bé

Ta trở lại bây giờ làm chim sẻ
Uống nâng niu từng chút tự do em

Từ Ngôi Nhà Trắng

Sương dù ít cũng xin đừng trải mỏng
Cho mệnh mang đại lộ lúc em về
Xin đèn vàng bớt một chút đam mê
Cho bóng nhỏ bớt điều hiu đơn chiếc

Tình thất lại -thêm một lần tiễn biệt
Cho tay mình bện chặt ngón tay chung
Tiếng đàn bầu khơi nước mắt rung rung
Em nức nở cúi nhìn tà áo loãng

Mưa tạm ngưng cho nỗi buồn buốt sáng
Những mảnh chai lờm chớm lối hành lang
Em bước mau, tay chải tóc vội vàng
Anh đau nhói từng mảnh rời bóng tối

Em trở lại với nhạt nhòa hấp hối
Anh quay về với hờ hững trôi qua
Thương cuộc tình cứ ngỡ đã phai pha
Chợt thấm chín như môi hôn điên dại

Những quán quýt muôn ngàn năm còn mãi
Hai dòng băng thành dòng suối ôn nhu
Xin ngồi lên -con địa chấn đong đưa
cho hoàng hôn vào tận cùng mê sáng

Nhớ rất nhớ rót tràn bình quên lãng
Thương rất thương rời rã túi hồn xưa
Nhan sắc em che dưới lớp vàng Thu
Cho ngây ngất ngón tay anh lá úa

Em khép nép như một cành mắc cỡ
Khi môi hôn vừa thoảng gió đam mê
Một trời em không một thoáng mây che
Nên chót núi tóc huyền bay lỏng lẻo
Sương dù ít cũng xin đừng trải mỏng

Cho mệnh mang đại lộ lúc em về

Từ Thán Chín San Jose

Môi hé nụ. Chim cà lăm tiếng hót
Mắt lá nghiêng. Hoảng hốt bướm nằm mơ
Một mình anh và thương nhớ nên thơ
Nghe từng bước em về anh -quá khứ

Xin vay xôi con đường nâu bóng lụa
Những êm đêm ngón dẹt ngón băng khuâng
Buồn Chiêm Thành cầm nín đợi rêu phong
Khép giai điệu cung Nam Ai tâm sự

Trời phớt lạnh xin hãy khoan gió nhỏ
Tà áo em đừng mở thoáng hương cau
Trong đợi chờ không-thể-gặp-gỡ-nhau
Vấn ao ước một sai lầm định mệnh

Con đò em từ lâu quên bãi bến
Xin một lần trôi lạc trở về xưa
Lối Đường Hoa chỉ có lá hững hờ
Bốn vai áo khoác chung trời âu yếm

Khi lối hẹn không thể là bãi biển
Thủy triều đâu xóa bỏ dấu chân yêu?
Em hãy nghe từng thấp thoáng đìu hiu
Giọng nói cũ vẫn ngập ngừng âm hưởng

Gói ghém cô đơn vỡ từng mảnh vụn
Lưu lại cho thơ một nửa sượng sần
Để bây giờ về trú mái hoàng hôn
Trong kỷ niệm chợt thơm mùi khuynh diệp

Cây tùng đã cao, đo từng luyến tiếc
Vẫn cảnh xưa xanh nhọn mũi kim tê
Nắng nở hoa từng đóa thắm hôn mê
Cho huyết dụ một trời chiều cảm chướng

Ước Hẹn Mùa Xuân

Em xoa tóc bước lên ngôi thần tượng
Đôi bàn chân còn lép lánh sương đêm
Môi ướp mật ong, tóc dầm hương rừng
Tà áo mỏng dẹt bằng tơ dị thảo

Tuổi sa mạc thêm bao la mộng ảo
Nền cát nhàu trên nếp trán hoang vu
Ta mãi mê tìm điểm tuyệt cho thơ
Chợt ngây ngất với màu trắng bạch ngọc

Sáu dây sắt là sáu dây huyền hoặc
Năm ngón tay dạo nhạc rất Chiêu quân
Ta thấy em hoàng cúc lót bàn chân
Nên cầm thạch cũng phù vân nhưng gấm

Ta len lén chèo thuyền qua giới cấm
Ghé tình yêu vào bến liễu hoang vu
Nghe tiếng em ca điệu cũ khoan hòè
Niềm đau chảy quanh co giòng hồn tử

Nhớ tiền kiếp ta cùng em chẵn gói
Cho thiết tha tràn ngập khắp phòng the
Em dịu dàng chuyên nhẹ sóng đăm mê
Bóng tùng nhạt mơ hồ trên vách quế

Nếp áo heo may xôn xao Vườn Thúy
Nhịp cầu son thêm một chút vòng cung
Ta hôn mê xiết chặt cánh tay ôm
Nghe rờn rợn thủy triều trong cảm giác

Em đắm đuối khắp mình hoa thược dược
Sóng ân tình dâng ngập tới bờ vai
Những ngón tay níu hơi thở đứt rời
Khi cảm giác kinh qua miền xích đạo

Kể từ đó thơ ta đầy châu báu
Vi hồn ta chứa đựng cả hồn em
Ta cần môi cho đứt đoạn ưu phiền
Em cũng nhường nét mày cong mềm mại

Khi giao cảm đã nhập vào huyền thoại
Chẳng còn ta, em cũng hết là em
Nhạc và thơ thành một khối yêu đương
Nên nguyên vẹn một chúng mình còn lại

Quận chúa em đơn sơ hồn cỏ dại
Hàn sĩ ta cự phú một đời thơ
Em với ta ước hẹn tự bây giờ
Sẽ gặp lại để yêu như tiền kiếp.

Về Một Màu Đen Nào

Em tới anh từ một trời thác loạn
Tóc ngựa rừng còn nhàu nát gió điên
Móng vuốt thể nhân - dã thú thấp hèn
Cào róm máu khắp đôi vai kiêu hãnh

Em thả bước như đi trên sương lạnh
Quên bùn nhơ dư luận dưới bàn chân
Mười ngón xinh, vẫn mười cánh thiêu thân
Tìm cảm giác bay vào vùng chói sáng

Em thả bước băng qua vùng suối cạn
Rác rưởi cuộc đời nhầy nhựa mĩa mai
Trái môi thơm vẫn khinh mạn mỉm cười
Làm thức tỉnh một tham lam cắn nát

Anh chết sống đợi chờ em nửa kiếp
Xé âm thầm từng mảnh nhỏ bình yên
Để ngất đi trong ân ái yêu tinh
Khi tâm liệt trong đam mê thăm thẳm

Rất đêm tối, rất vực sâu tàn nhẫn
Trao mắt mời anh: Độc dược ngọt ngào
Anh vội vàng uống hơi thở em trao
Nghe gai nhọn khắp hình hài xanh rợn

Đôi tay mềm bỗng càn leo cuộn cuộn
Quấn hôn anh vỡ vụn đá hoa cương
Toàn thân anh chỉ còn lại vết thương
Để nhào trộn với rất-em-ngà-ngọc

Nệm hoa cỏ ngủ mềm trong mưa móc
Tiếng thầm em khai quật khát khao anh
Cánh tay thềm một ập ù đi quanh
Rồi chợt thấy ôm ghì vùng yêu dấu

Cuồng Ca

Ta khoác áo cẩm bào màu lửa lựu
khăn Tam Giang lóe biếc ánh lưu huỳnh
nhân sắc vây quanh, ngự giữa triều đình
nghe khái tâu rất đong đưa nũng nịu
tình quân vương dịu như mờ bóng liễu
sương hiên lạnh từng ngón níu băng khuâng
ta si mê như một gã thi nhân
khi môi cạn bình rượu, môi hoảng hốt

ta kiêu hãnh như vô tri biết khóc
khi người tình đầy đặn một vòng ôm
ta khoe khoang dùng những điệu thơ buồn
đem nai nhỏ về bên giòng suối nhỏ
ta ngự trị trên vùng thơ tình cũ
những ân tình trong nét chữ còn nguyên
em đã bỏ đi để lại thói quen
theo duyên tiếc, ta nhập vào thương tưởng
ta rạn vỡ trong lung linh ảo mộng
gọi tên em làm chiếu lệnh đầu tiên
chiếu chỉ ban ra: 'tất cả triều đình
phải định nghĩa đại khờ là trí tuệ!'
thêm ấn ngọc cho ngấn ngọc chiếu chỉ
-ngọc kết tinh bằng ánh mắt em xưa-
nghe thủy triều nâng giúp tiếng cười ta
trong hiu hắt, bãi hoàng hôn dào dạt

ta xuống lệnh bãi triều cho vắng ngắt
còn mình ta ôn lại chút hương em
còn mình ta tìm lại những cơn điên
khi em ngược nhìn ta khờ ánh mắt
theo dấu rêu phong về lầu Tĩnh Mạc
dưới bước chân ta, lá héo thờ dài

ghé đá công viên tuyết phủ đã dày
ta co quắp nằm nghe đời hành khát
nửa linh hồn chết oan khi nước mắt
nửa linh hồn còn lại cũng đang tan
áo ăn mày trên thân xác lưu vong
cũng tiều tụy như đời mình rách rưới
ta quân vương? chỉ là ta nói dối!
vì trên tay ngọc ấn cũng đâu còn
khấp kinh đồ Hoa Thịnh Đốn tuyết buồn
trên cảnh héo, cánh chim đen bay vút.

Anh Đi

Những bông lúa còn xanh màu tuổi trẻ
Những nương dâu chịu nắng đã gần say
Anh mới về trời mát như bàn tay
Cô thôn nữ ngồi quay xa chằm chi
Làn trinh tiết, giòng sông cười ý nhị
Mặc đồ nâu, anh đẹp như lòng anh
Nhạc núi rừng chuyển trong bước chân nhanh
Màu hoang dại in trên gò má rám
"Quà chúng em đâu?", anh cười "Nhiều lắm

trong ba lô toàn những chuyện thành công
toàn những thơ những nhạc thấm vô cùng,
khoan đã chứ, quạt cho anh một lát!"
Đêm hôm ấy vầng trăng hò hẹn mát
Anh ngâm thơ đôi suối và hoa sim
Ngâm bằng hồn, anh ngâm cả bằng tim
Những chiến thắng của dân quân Việt Bắc
Nnhư lưỡi lê, cặp mắt anh sáng quắc
Nnhư hương rừng, cặp mắt dịu bao la,
Anh cười mịn môi giọng ấm chan hòa
Vẫn hóm hỉnh như chàng trai Hà nội
Vẫn đơn sơ như tâm hồn bộ đội
Mơ chiến công báng súng viết câu thơ
Mơ người yêu, mơ tóc mượt nhưng tơ
Anh của tôi, mơ màng nhưng kiêu dũng
Rất bình yên nhưng vô cùng xao động
"Không bao giờ" Anh nói "Sẽ mờ quên
cặp mắt đợi chờ hạnh phúc các em".

Anh lại đi chuyển đồ chiều lặng lẽ
Nắng tươi cười như nắng hỏi ngô nghê
"Rau muống đồng bằng nhớ sản bên kia,
anh có nhớ đoàn Nhi đồng bên Đặng?"
Anh nhìn trời, mắt ngời trong ánh nắng...

Đêm nay trăng nhàn nhạt vương vương
Một Việt kiều hương về nẻo quê hương
Mơ bóng dáng người anh trong khói lửa.
(1949)

Về Provins

Em lại về Provins
Qua sân ga ngái ngủ,
Qua chiếc cổng gỗ nhỏ sơn xanh
Qua nhịp cầu sắt gỉ,
Qua dãy phố già nua,

Và băng quơ

Em lại cười - như thuở trước mỗi lần qua đây -
Có gì đâu! vẫn là nắng rất tâm thường, rất giản dị.
Nắng nhỏ như cây kim
Nắng nhạt màu như nước suối,
Em vẫn cười!
Nhưng chẳng còn đám đuối
Khi đượm ngọt tình hoa.
Vâng! em vẫn về đây.

Tuy năm tháng đã hao gầy đi ít tuổi:
Những khẩu hiệu vôi trên tường đã đổi
Mái tóc đậm màu hơn, thơm hơn,
Nhưng lơ đãng với bàn tay gió thổi,
Và nội cỏ những ngày hè.
Irène! đừng cười nữa em.

Tiếng chuông nhà thờ Sainte Croix
Đã bớt là tiếng chuông hôm qua!

Và Provins, và em, và anh đã đổi
N như những giọt mưa,
N như những ngón tay trên phím đàn piano,
N như những lá thư viết vội,
N như những tấm ảnh mừng tuổi đầu năm,
N như những gì sẽ đi qua một lượt
Khoác trên vai một tấm áo toại,
N như khói thuốc lá,
N như khói trong hơi thở mùa đông,
N như những bàn tay tàn trong mùa khói lửa,
N như những gót chân không còn nữa
Trên lối hẹn trở về,
Và nội cỏ hoang trong những buổi đầu hè.

Irène! Anh chỉ muốn một mình anh cười,
N như khi nhìn dâu cười xanh biếc,
N như khi xem Tuyên, Lữ, Sa đóng kịch
Bên sân đình làng Sêu,
N như thấy lửa thêu hồng mái tóc người Hà-nội,
Trong một đêm bật máu những làn môi.
Xác người rơi bên xác lá rơi.

Nhưng anh chỉ cười một nửa
Riêng phần dư anh khóc như trẻ thơ.
Khóc như mẹ lạc con,
Khóc như ngày trở về Hà-nội cũ
Vắng mặt Liêm và những bạn cùng đi

Anh khóc sẽ chẳng bao giờ còn những buổi biệt ly
Nگوید máy tách cà-phê,
Tàn điệu thuốc lá

Anh khóc Paris chiều Noël bên gã lính say mê,
Gã khoe giọt nước mắt đầu tiên,
Và câu chuyện tình đã úa.

Anh khóc trên tàu biển, người do-thái mơ quê hương
Bên lề đường tội lỗi

Anh khóc gã lái xe thuê mượn nhờ quê hương kẻ khác,
Để thoát nợ đấu tranh,

Để giữ vẹn toàn một niềm riêng ích kỷ.

Anh khóc chẳng biết sao anh khóc

Anh chỉ nhớ nhiều lần em cũng khóc như anh:

Vì mái tóc em vàng,

Vì mái tóc anh đen,

Vì anh trai em đã bỏ mình ‘bên ấy’

Vì Ba em và thôn làng đã cúi đầu oán hận

‘Một giống người’ đã cướp đứa con hư

Vì em buồn,

Và bao nhiêu kẻ khác cũng buồn như em:

Những mái tóc đen,

Những mái tóc vàng,

Vì Ba em say rượu,

Vì Mãng em thiếu tiền mua sữa,

Vì em thiếu áo mặc đến trường,

Vì Paris vẫn có người chơi cá ngựa!

Vẫn có người cười hát tới thâu đêm

Điệu nhạc Jazz nô-lệ lũ người đen

Vẫn điên dại những luồng chân trác táng

Champagne! Whisky! vũ nữ khỏa thân! ánh sáng!

Vẫn có người chết lạnh giữa đông giẻ hôi

Và những đứa trẻ con mơ một chút đồ chơi

Khi cha mẹ đã mất việc làm từ mấy tháng,

Khi Père Noël thăm những đứa trẻ con giàu!

Em quay đi khi thấy những bàn tay nâu,

Đồng tiền nhỏ không đủ che vết sẹo.

Em cúi đầu kẻ lẻ

Và em khóc,

Nước mắt em như rửa trắng cánh bồ câu,

Của những ngày nắng hè thơm cỏ nội!

Em khóc mùa Muguet

Vì bó hoa thơm nhẹ,

Vì chuông hoa trắng nguyên,

Vì lá Muguet xanh,

Vì bàn tay của kẻ bán hoa - lũ trẻ nghèo -

Nề, rạn màu da

Vì bước chân của những kẻ đi qua,

Tránh gặp gỡ bước chân nghèo quanh quẩn

Vì ở Champs-Élysées sang trọng

Cũng bó hoa Muguet trắng tinh, thơm nhẹ.

Hương thiên nhiên chết yếu giữa mùi nước hoa

Của những chiếc mùi-xoa,

Của những màu chần đệm,

Của những chiếc lọ hoa xinh xinh, nhỏ nhỏ
Đề trên bàn đêm cho đẹp giấc chiêm bao!

Irène! anh đã biết vì sao lòng anh đã khóc,
Cũng như anh đã biết vì sao em quý mảnh khăn xanh.
Chiếc khăn thườ nào là mảnh vải,
Như miếng vải lau xe của những kẻ nhà giàu:
Một miếng vải xanh đã cũ, đã bạc màu.
Nhưng cũng đủ chít mái đầu thiếu thốn
Nhưng cũng đủ cho mái tóc vàng của cô gái thêm xinh.
Vải đường thêu, sao mà giống lá thư tình,
Của những kẻ đã lâu rồi thông cảm!

Anh nhớ em

Anh nhớ mảnh khăn xanh

Anh nhớ lòng người bạn

Khi say sưa ôm tấm áo mùa đông,
Người bạn anh say tình yêu dân tộc,
Say bàn tay cô gái vô danh,
Say ý đời ngát mở,
Ghi bóng sáng mà say!

Trên nẻo đường kháng chiến,

Cũng như trên những nẻo đường gai

Có những bông hoa cảm thông nở đẹp

Và lòng bạn anh hình như có nắng một mùa hè!

Nắng hè Provins thơm hương mùi cỏ nội,

Đẹp như con đường giải ốc làng Sêu!

Có cô thôn nữ cười bên bờ giếng,

Irène cười băng quơ

Cười như Tuyên theo du kích vào Trầm-Lộng

Cười như Sa, Lữ về đóng kịch Chua-Me

Cười như anh bạn phòng thông tin

Cười khi viết xong bản truyền đơn trên phiến-đá

Irène cười có khác gì không nhỉ?

Em cười khi thấy kẻ khác cười:

Thằng Jeannot, thằng Phil và con Marthe

Mỗi đứa một củ khoai to!

Những khuôn mặt gầy tươi như lá mới.

Sao em cười mà nước mắt long lanh?

Sao em cười mà lòng anh nức nở?

Bên quách thành đổ-vỡ,

Có một tiếng cười vừa đủ dấu đau thương.

Có ai về ngang cầu sắt nhỏ để nghe giọng cười vương

Của Irène, của tôi và của màu nắng mới.

Cười băng quơ bên mấy nẻo nẻo cuộc đời,

Chắc có kẻ cũng cười
 Trong giấc mơ sáng sủa,
 Trong xưởng thợ tối tăm,
 Dưới bóng cây xanh,
 Trong màu khói than hôi
Mơ thằng Jeannot, thằng Phil và con Marthe của mình
 Có những củ khoai to nóng hôi!
 Cũng như Irène và tôi,
 Có những người thỗn thức,
 Nắm chặt lấy bàn tay!
Hay cúi đầu máu cặn thừa trên cặp má đỏ gay!

 Irène đừng hỏi nữa!
 Anh biết em muốn hỏi những gì,
 Anh biết em khát khao than thở,
 Anh biết em muốn khóc ướt vai anh!
Ngừng đi em những gì đang tan nát,
Và những gì đang ngạt thở rung-rung!
 Cười đi em!
 Cười cho rõ tiếng,
 Như dấu chân người trên cát trắng ban mai,
 Như nét gạch ngang xóa bỏ,
Như một đạo em cười khi chúng mình mơ ước lấy nhau!

 Nhưng chỉ cười một nửa,
 Còn phần kia để làm giàu cho tỉnh cảm Provins!
Có phải bữa nay chiều thứ bảy?
Phiên chợ Provins?
 Irène! mua cho anh một con chỉ ám vàng,
 Em đừng hỏi ‘để làm gì?’ như em vẫn hỏi.
 Anh sẽ trả lời - dĩ nhiên anh nói dối - :
 ‘Để so với màu tóc em!’

Mà đôi khi,
Khi tóc em vàng mát rượi,
 Anh cũng so màu sao với mớ tóc của em!

Cũng như anh so màu khói đục với lớp sương khuya,
So màu trắng chiến chinh với vành khăn tang tóc,
Anh so quân-y-viện với buổi chiều Provins,
Anh so anh với anh giữa thời gian môi giới!
Anh so chiều đại hội với những vị hành tinh!
Anh so những chiến binh xưa kia là thợ mỏ
Với những anh thợ mỏ đang sắp thành chiến binh!
Anh so mùa thanh bình
Với cánh chim hay với cành lộc biếc!
Irène cười

Như em vẫn cười khi nghe anh kể lễ,
Anh cũng cười
 Vi có lẽ cũng như em!

Tiếng chuông nhà thờ sao có chút gì vui!
 Như một niềm tin cậy,
 Như hứa hẹn nắng hè,
 Như có chim, có hoa
 Như ngày 14 tháng 7 thật thà
Qua dãy phố già nua làm đóm
Irène cười băng quơ,
Nụ cười đẹp như bài thơ,
Nụ cười xinh như đời tỉnh nhỏ,
 - Khi cuộc đời nguyên vẹn là cuộc đời! -
Có những bông hoa nở trên tay hân hoan
Có những bàn tay vuốt nhẹ thời thép, hòn gang!
Mơ rèn sắt thành những guồng máy đẹp!
 Và Lữ sẽ còn yêu đóng kịch,
 Và Sa vẫn còn muốn thêu thùa,
 Tuyến ngày xưa cặp mắt vẫn nghịch đùa
 Pha thi vị vào những nguồn tin tưởng!
Liêm và các bạn cười
 Vi mộng các anh thực hiện
 Dù vắng các anh nhưng lũ bạn còn đây!
 Còn sống đây để hát,
 Còn sống đây để sống những bài thơ!

Irène! Chúng mình đã hết bơ vơ!
Tuy chúng mình chưa bao giờ riêng lẻ
Nắng Provins sao giống nắng làng Sêu!
 Chiều nay em về
 Qua chiếc cầu sắt gỉ,
 Qua chiếc cổng gỗ nhỏ sơn xanh,
 Và nhà ga,
 Và con tàu lúc lắc!
... Hay bụi ruồi, ruộng dâu,
Hay con đường nâu,
Hay bên bờ sang Đặng,
Hay con đò chờ nặng
Những em nhi đồng Mai-Hắc-Đế về thủ đô
Irène! cười đi em
Khi tất cả cùng cười lên một lượt:
Thằng Jeannot, thằng Phil, con Marthe và tất cả loài người!

Vui nhau cười
Như trong đêm đại hội

Có những bó Muguet
Có những chiếc khăn xanh sột soạt
Và rất nhiều đồ chơi

Cho tất cả trẻ con từ Paris đến Hà Nội
Vi Père Noël của tất cả mọi người.

Gìn Giữ

Anh thầm nhủ đợi cuối tuần sẽ nói
Cuối tuần này, anh hẹn cuối tuần sau
Nhưng gặp em, anh ngần ngại lắc đầu
Để khi, khác hôm nay còn sớm quá
Yêu mãi mãi cần chi mà vội vã
Em còn đây, tóc lả nhánh ngang vai
Em còn đây, mười sáu tuổi thơ ngây
Đường đi học hôm nào không gặp gỡ?

Nhưng nín lặng, anh về nhà khốn khổ
Gọi tên em mà vẫn nhớ y nguyên
Anh bảo rằng sẽ phải cố làm quen
Dù khó nói hơn một lần xưng tội
Đường đi học chung con đường mấy buổi
Bữa đi thi là lần cuối gặp nhau
Anh là người chỉ dám bước theo sau
Theo kín đáo để em đừng ngó lại

Tuổi học trò, mối tình đầu khờ khạo
Dem thiên đường hoa lá kết trắng sao
Mười năm rồi mà anh vẫn ước ao
Được sánh ngang vai, nhìn nghiêng mái tóc
Và bảo rằng sẽ mãi mãi yêu em

Khói thuốc dần tan tro trên ánh đèn
Em trước mặt, mưa ngoài trời xối xả
Em nằm nghiêng đẹp vô cùng loi là
Tóc chán chường ôm xoa nửa cơn điên
Em vội vàng cất tiếng cười thủy tinh
Cho đau đớn ở long chừng kiêu hãnh
Tay mon trón như một loài rắn lạnh
Khấp mình anh nghe rợn mảnh chai đâm
Anh xiết vai em nức nở âm thầm
Gọi bóng tối để tìm ngày thơ cũ
Trời còn mưa khi anh bỏ ra về
Đi rất khẽ, để em đừng tỉnh giấc
(Nguyễn Mạnh Trinh sưu tầm)

Tiến Biệt Đình Hùng

Mây hờn tủi giăng ngang trời khước mắt
Sương tái tê buộc thắt mặt trời môi
Tóc cuồng phong giã giữa sợi chông gai
Níu bước riêng tư hành hương sầu muộn
Rét mướt hiện về ngón tay mê sáng
Địu nghẹn ngào vô lãnh địa hoàng hôn
Thơ rung rung nở những đóa thương buồn
Hương cảm động ngát thơm vùng kỷ niệm
Nghe quyến rũ dương cầm da thịt mịn
Cời hồn nhiên từng đoạn khúc mơn man
Xao xuyên thơm mời cảm thạch dung nhan
Nghe rạo rức chùng đê mê chín rụng
Hơi thở mềm hơi rêu rừng ướt mộng
Lụa vòng ôm và nhung gấm môi hôn
Cào cào mảnh chai nhức buốt quay tròn
Trong nhọn hoắt những niềm đau sắc cạnh
Mệt mỏi vờn vai lưng mòn mọc cánh
Bay âm thầm về cuối tận trời đen
Thôi già từ nhau thớ đất đang mềm
Rời xa đuôi lằn lằn cơn mê sáng.

8/1967

M.

Trời mưa ướt cả lòng đêm và ướt cả tình anh yêu em
Anh ngồi đây nghe mặt trời lên giầy đàn
Anh ngồi đây nghe giọng hát đu bay
Anh ngồi đây nhìn em nhỏ đi và lấp lánh
Chưa bao giờ muốn hôn lên vai em như đêm nay
Anh vẫn ngồi đây
Anh còn ngồi đây cho đến lúc em đi
Cho đến lúc tắt đèn
Ngươi tanh linh hồn và nửa tách cà phê
Anh sẽ bảo anh: em đi rồi sao mắt em còn chứa mãi khăn tang ?
Áo vàng còn là màu cúi đầu nhìn xuống
Tóc đen còn là vòm trời đêm bé nhỏ của những vì sao hay khóc trong thơ anh.
Anh trả lại cho những tiếng vỗ tay
Giọng ca nụ cười em đi vay đi mượn
Anh dành cho anh con đường mặc áo trời mưa
Và em
Anh bảo anh: rồi đến gì từ nhau trên kệ một nhà ga tỉnh nhỏ
Nhìn nhau như soi gương
Em đi rồi

Anh gọi gió mưa ngày xưa cho ướt hết linh hồn và tình anh yêu em
Em đi vào trời mưa như đi vào bài thơ
Anh biết từ nay anh có em để đếm những tiếng giày lên xuống cầu thang
Để yêu em hơn chiếc áo vàng em đang mặc và bài thơ anh đang làm
Để anh tìm thấy vết gió đi ngang ở chỗ em nhìn lơ lửng
Để lúc em cười anh bắt được linh hồn từng cánh cửa trên những tầng lầu rất cao
Sao anh buồn như có khói trong tim
Sao anh buồn như làm xong bài thơ nhỏ nói đến em .
Em nhìn anh mắt không còn là mắt nữa
Là bàn tay mà mỗi ngón tay là một tiếng thở dài
Anh gọi gió mưa mùi hương phủ khắp Sài Gòn để chúng mình chia ánh đèn cho hai mái
tóc góp nhau vào học bài trên trang giấy trắng.
Trên con đường đất về đâu như xóm đạo
Ai đọc kinh cầu nguyện cho đừng bao giờ anh phải kêu người nào ngoài em
Anh gọi em trở lại
Anh gọi em trở lại
Ánh đèn gục xuống trên mái nhà lợp bằng trời mưa
Anh gọi em trở lại

Anh còn muốn hôn lên vai em.

Hoàng Anh Tuấn

Trabuco Canyon CA 1995

Khép

*Này y nguyên thưở cơ hàn
Mắt xanh rêu ngủ giấc vàng cỏ khô
Từ yêu em tới bây giờ
Tay cầm tay vẫn sừng sờ đầu tiên
Vẫn thềm vai xõa tóc mềm
Thấy nghiêng nghiêng thủy triều lên nửa hồn
Nghe xao xác lụa tà huân...*

(Nghị Lê Đăng Quang cho Thy Liên)

Bài lục bát trên đây là của Hoàng Anh Tuấn. Đó là những năm sau 1965 ở Đà Lạt. Thuở ấy có Đỗ Long Vân, Đinh Cường, Trịnh Công Sơn, Bửu Ý... và Trịnh Xuân Tịnh siết bao thân thiết. Tôi được đọc bài lục bát của Hoàng Anh Tuấn đăng trên báo Văn ở

Sài Gòn với lời đề tặng Ngô Thy Liên. Đọc và nhớ tới bây giờ (còn thiếu mấy câu chót, nhưng không sao). Một bài thơ còn đọng lại trong trí nhớ sau mấy chục năm dẫu biển, ắt hẳn, phải là một bài thơ hay. Ngày ấy, tôi nghĩ đây là một trong những bài lục bát giá trị nhất ở vào thời kỳ văn học Việt Nam chuyển hướng, đi tìm những khám phá mới. Hồi ấy, không ai là không biết đến lục bát Cung Trầm Tưởng. Biết rồi mê: Bù em một tháng trời gần / Đơm hoa kết mộng cũng ngần ấy thôi / Bù em góp núi chung đồi / Thiêu nương đốt lá cũng rồi hoang sơ / Bù em xuôi có ngàn thơ / Vẫn nghe trắc trở bên bờ sông Thương / Thôi em bông đã phai hương / Mà nay tiếng gọi nghe dường thiên thu / Non sông bóng mẹ sầu u / Chiều nghiêng cửa sổ buồn lu mái sầu... Hồi ấy, tôi cũng thường nghe Sơn đọc mấy câu lục bát của Hoàng Trúc Ly, về ca sỹ Thanh Thúy: Từ em tiếng hát lên trời / Tay xao dòng tóc tay mời âm thanh / Sợi buồn chẻ xuống lòng anh / Bỗng nghe da thịt tan tành xưa sau...

Trở lại lục bát của Hoàng Anh Tuấn. Cho tới hôm nay, sau khi Thu Thuyền đưa cho đọc một số thơ của Hoàng Anh Tuấn, tôi vẫn nghĩ Hoàng Anh Tuấn đặc sắc nhất trong những bài lục bát. Ở những bài này, ý thơ cô đọng hơn, ngôn ngữ thơ tinh chất hơn. Như bài sau đây:

Chiều Thơm Gỗ Cũ

*Hương còn ngán ả trên môi
Ươm hơi rừng cũ
Đượm mùi gỗ xưa
Mọt lá đọt
Ổng rêu chờ
Sững im cương thạch
Quanh co ôn tuyến*

Vâng. Tôi có biết một số người thích Mưa Sài Gòn, Mưa Hà-nội song đó chỉ là thích qua nhạc và tiếng hát ca nhân. Với tôi, lục bát của Hoàng Anh Tuấn mới thể hiện hết những vẻ đẹp cấu trúc ngôn từ và cảm xúc.

Nguyễn Xuân Thiệp

Mục lục:

Tiểu sử
Mở, Phạm Việt Cường

Yêu Em, Hà-Nội

1 Yêu Em, Hà nội/ 2 Bài Thơ Còn Lại /3 Khi Em Nói /4 Bài Ca M. L./ 5 Thơ Xuân cho Cô Gái Làng Lim/ 6 Ánh Mắt/ 7 Bài Công Chúa Tháng Chín/ 8 Bến Xuân Tiễn Biệt/9 Bài My Khương Tháng Sáu/10 Mưa Sài Gòn, Mưa Hà-nội/ 11 Một Nửa/12 Viết Lên Tà Áo Em/13 Đợi Thư/14 Yên Lặng Ban Mai/15 Một Khoảnh Khắc Buổi Sáng/16 Ý Xuân Rời/17 Hà-nội, Mùa Thu và Em/18 Bài Thơ Hà Nội

Ngoại Tập

1 Bài Ca Dao Sau Này/2 Bài Ca Hy Vọng/3 Bài Cửa Mây/ 4 Bài Cuối Năm / 5 Bài Cuối Năm cho Tuyết Minh / 6 Bài Khương Muội Tháng Mười/ 7 Bài Sinh Nhật Em /8 Buổi Sáng Em /9 Chiều Đợi Mưa /10 Chiều Thơm Gỗ Cũ /11 Cho Diễm Phúc /12 Cho Mây Bay Qua /13 Cho Mây Nhỏ /14 Cho Một Giấc Mơ /15 Cho Ngày Gặp Lại /16 Cho Tuổi Em /17 Cô Gái Gi-tan và Tiếng Đàn Ghi-ta /18 Con Sóc/19 Đêm Tạnh Mưa /20 Điều Nhạc Tắt Đèn/21 Độc Vận/22 Đơn Sơ /23 Hàm Tiểu /24 Hoa /25 Gió Lạc /26 Khúc Lan Ca/27 Màu Tím Qua Xanh /28 Một Chút Mùa Thu/29 Mùa Hạ Huyền/30 Mùa Xuân Riêng Tư /31 Nhớ Khương Muội, Chim và Bướm /32 Nhớ Xuống/33 Như /34 Những Mắt Trong Đêm /35 Nín Lặng/36 Quà Noel 88 Tặng Như Hồng /37 Riêng/38 San Jose, Mười Lăm Tháng Mười Một/39 Tạ Lỗi/40 Tìm Một Tấm Ngưng /41 Trở Lại Paris/42 Từ Ngôi Nhà Trắng/43 Từ Tháng Chín San Jose /44 Ước Hẹn Mùa Xuân/45 Về Một Màu Đen Nào/46 Cuồng Ca/47 Anh Đi/48 Về Provins/49 Gìn Giữ/50 Tiễn biệt Đình Hùng/51 M. Khép, Nguyễn Xuân Thiệp

Hoàng Ánh Thép, Hoàng Hôn Thắm
Hoàng Thu Thuyền, Hoàng Mạc Tuyên, Hoàng Hương Thao

ghi chú: tập YEHN và NBTk được in tại hải ngoại, sau 1975, nhưng phần lớn sáng tác của tác giả đã phổ biến trước năm 1975 tại Sài Gòn.